

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

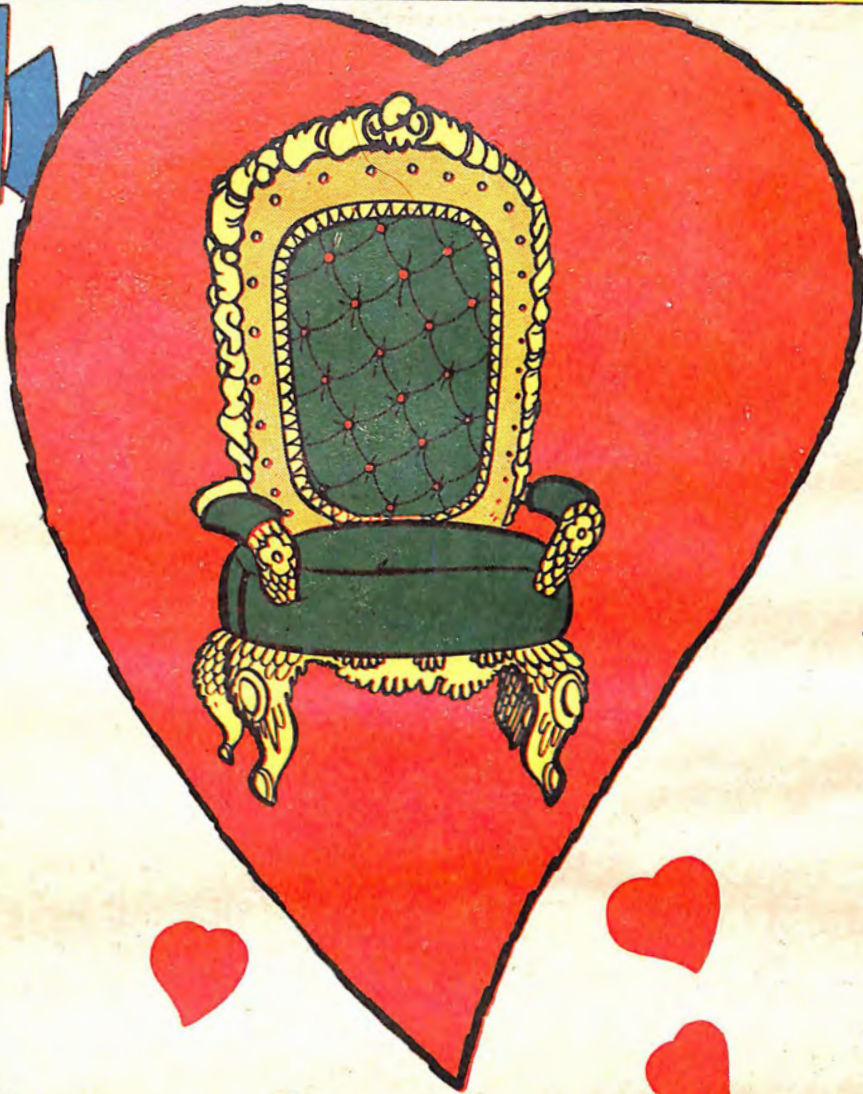
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

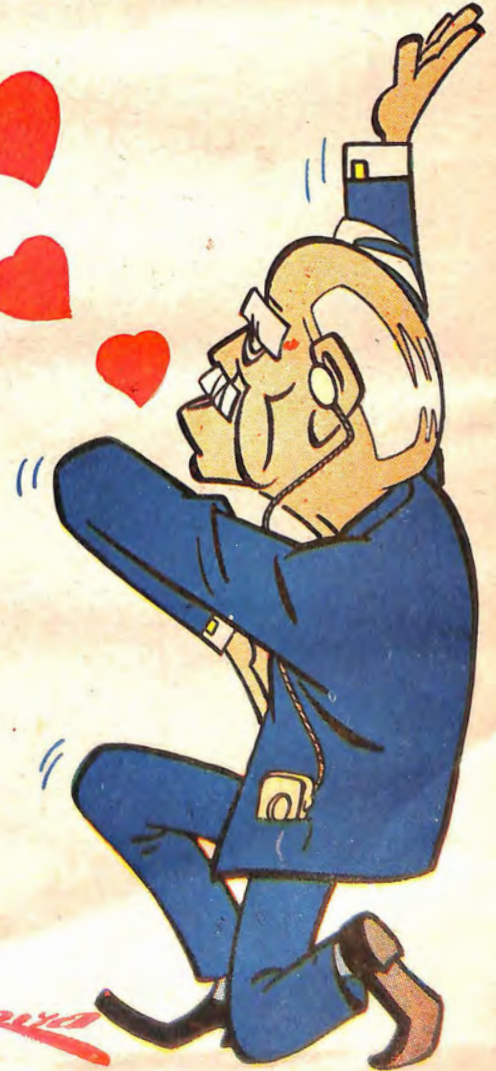
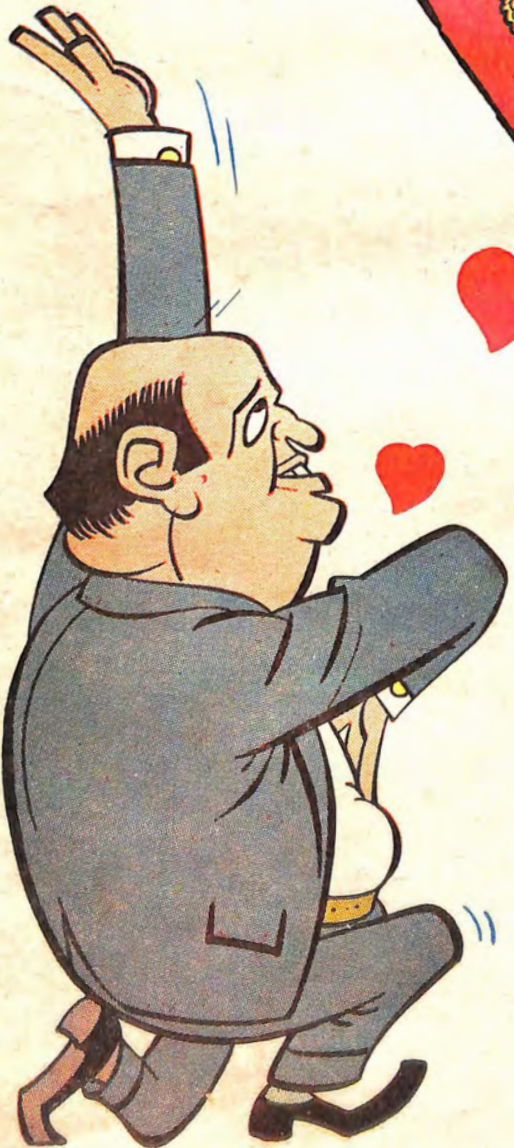
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

AKBABA

Aşk Hikâyesi !
«Love Story» !

BANKACILIK HİZMETİNDE

25

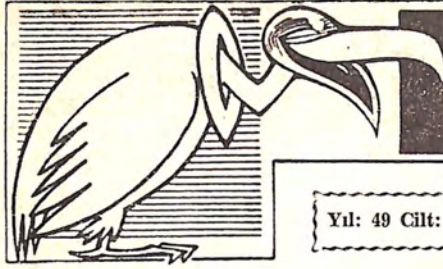
YIL

1946-1971

**SAYIN HALKIMIZIN BUGÜNE KADAR
GÖSTERDİĞİ İTİMAT VE YAKIN ALÂKAYA
ŞÜKRANLARIMIZI ARZ EDERİZ**

**TÜRKİYE
GARANTİ
BANIKASI**

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 40 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Eylül 1971 * Fiyatı: 150 Krs.

AĞLANACAK GÜLDÜRÜ!

BÜTÜN tarihçilerin, politik bilim uzmanlarının, iktisatçıların, sosyologların mesyologların çözmeye çalıştıkları bir büyük bilmece vardır:

Toplumlar niçin yükselir, niçin batır?

Söz gelimi, küçük Atina kenti neden göz kamaştırıcı bir uygarlık kurup kendini çok üstün askeri güçlerin saldırısına karşı uzun zaman koruyabilmiş, sonra durup dururken nasıl birdenbire yıkılıp gitmiştir?

Kısa zamanda tarihin en güçlü ve sürekli imparatorluklarından birini dünyaya yayan Roma'nın günün birinde üçbuçuk barbarın üflemesiyle çökivermesinin sebebi nedir?

Altıyüz küsur kişilik bir grup halinde Anadolu'ya girdikten kısa bir süre sonra Bizans'ı devirip kılıcını Avrupa'ya öptirebilen Osmanlıların, kudretin zirvesindeyken iniş başlangıcını önleyemeyişlerini ve zayıflaya zayıflaya yenilgiden yenilgiye sürüklenmelerini hangi nedene bağlamalı?

Sırrı çözmek için sayısız politik, ekonomik, sosyolojik ihtimal üstünde duruluyor. Ama üstünde bütün uzmanların birleştikleri bir nokta var:

Ortak çıkarlar için üyeleri kollarını sıvadıkları zaman insan toplulukları kalkıp güçleniyor, herkesin kendi dümenine bakıp gerisini umursamadığı dönemlerde ise toplumlar çürüyerek zayıflıyorlar. Atina'nın da, Roma'nın da, Osmanlı İmparatorluğu'nun ve göçüp gitmiş bütün başka debdebeli toplulukların da çöküntü çağlarında aynı özelliği, «her koyun kendi bacağından asılır» felsefesinin etkisiyle kişilerin toplum çıkarlarına boşverme eğilimini görüyoruz.

Bugün Türkiye'de gözlemcileri

— AP'nin koalisyon teklifi «gülünç» bulundu. —

karamsarlığa iten başlıca nokta bazı kişiler ya da zümrelerin kötü davranışları değildir. Öyle davranışlara her zaman her yerde rastlanır. Asıl üzülmeyecek ve korkulacak durum; kötü davranışlar ortaya çıktığı zaman vatandaş çoğunluğu kadar aydınların, ilgililerin, hattâ konu üstünde doğrudan doğruya yetki sahibi yöneticilerin de omuz silker gibi bir tavır takınabilmeleridir.

Konu parayla, pulla, ekonomik ve sınıfsal çıkarların uyumsuzluğuyla ilgili olduğu zaman her kişinin yalnız kendi dümenine bakmasını anlamak (mâzur görmek değil) nisbeten kolaylaşıyor. Ama ortada o türlü çıkar ötürleri de bulunmadığı hallerde büsbütün akıl almaz bir tutum oluyor bu.

Kültürel alanda verdiğimiz tüyler ürpertici bir vurdumduymazlık örneğine bakın:

Biri milli servet, öbürü milli amt olan iki çok değerli tiyatro binamız üstüste yandı. Bu facialar, dikkatleri resmi tiyatrolarımızın yönetilişi ve ödeneklerinin kullanılışı üstünde toplayınca görüldü ki o alanda kamuoyumuz âdeta alaya alınmakta, yoksul toplumumuzun daracık imkânları kişisel hırslara fütursuzca kurban edilmektedir.

Arkaadan bir Kültür Bakanlığı kuruldu. Bu yeni kilit noktasına genç, değerli ve dürüst bir kültür adamı getirildi. Bakan, verdiği ilk demecilerden birinde, devletin imkânlarının tiyatro alanında kötüye kullanılmasını çok sert ve kesin bir dille kınadı.

Aydınlar, tiyatroseverler, bütün ülkücü ve memleketçi gözlemciler sevinçli: Anlaşılan geçmişteki kötülüklerin hesabı nihayet sorulacak, bundan sonra da devletin tiyatro işleri doğru

yola sokularak ters iklerin tekrarlanması önenecekti.

Aradan yıllar değil, aylar değil, haftaların geçmesi bu umudun sarsılmasına yetti. Zira görünürde bir şeyin değiştiği de yoktu, değişeceği de. Genç Bakan çıkar şebekeleriyle etkili biçimde uğraşmıyor, basın ve politika çevrelerinde yıllardır sürdürülen çeşitli «tavlama» çabaları yüzünden âdeta dokunulmazlık kazanmış kişilere ilişmiyor, hiçbir şeyin hesabını doğru dürüst soramıyordu.

En korkuncu, gözler önünde apaçık sahnelenen bu skandal oyununa hemen herkesin kayıtsız kalabilmesiydi.

Boşveriliğin bu kadarı, sonunda toplumu her alanda boşluklara sürükler.

AKBABA

PAHALILIK

Bir İdare Nasıl Batar?

Vedat Sargel

ORTA yaşın epey üstünde olmasına rağmen son derece dinamik görünen yeni genel müdürün yüzündeki sevinç, makam odasına adımını atarken uçuyordu. Hele girdiği büyük kapının üstüne kapımasıyla, dört bir yanını kasvet sardı. Oysa yeni göreviyle hiç ilgisi bulunmayan bir başka kamu kuruluşunun üçüncü müdürlüğünden, başka başka alanlarda çalışmasını sürdüren bu idarenin genel müdürlüğüne atanmasıyla neler tasarlanmış, neler düşünülmüştü bu dev kuruluşu batırmaktan kurtarmak için!

Daha odasını görmeden, koltuğuna oturmadan idarenin girdisini, çıktısını; görev bölümü ile bölümlerin çalışmasını bütün ayrıntılarıyla öğrenmek amacıyla üç kişilik bir kurul tarafından etrafı bir rapor hazırlanmasını emretmişti. Zira önceki çalıştığı yerlerden biliyordu ki, bir kuruluşun batması da, çıkması da, başındaki kimsenin gayretiyle, bilgisine bağlıdır. Bunca yıllık memuriyet hayatında birbirinden korkunç yanlış uygulamalara tanık olmuş, zararın nereden doğduğunu yakından görmüş, en uç noktadaki perişanlığına içinden kıs kıs gülmüştü.

Reformist bir genel müdür olacağından emin, şu odaya girdiği dakikaya kadar da sürmüştü gülmesi. Ama şimdi...

Sıkıntıdan boğulacaktı sanki! Duvarlardaki badananın rengi, güneş ışığını içeri bırakmayan pencerelerdeki ağır perdeler, dizi dizi dosyaların altında ezilen çalışma masası... Hepsini elele vermiş, sıkıyorlardı boğazını!

Fakat ne olursa olsun yılmayacak. İdareyi bir köküntüden kurtar-

mak uğruna, tekme tokat güçlüğüle rin üstüne yürüyecekti!

Taze bir moralle çalışma masasının başına geçip, bastı zile. Kendine az önce selâm durup, daire kapısını açan odacıya, korku uyandıran bir sesle sordu:

— Bunlar ne böyle?

Genel müdürün bu kadar sertini hiç görmemiş olan odacı esas duruşunu bozmadan, beyefendinin uzanan parmağından, gösterdiği noktayı bakışlarıyla izledi:

— Pencere beyefendi.

— Üstündekiler?...

— Perdedir beyefendi.

— Açılmaz mı bu perdeler?

— Güneş binanın ardına dönende açılır beyefendi.

Bir genel müdür istese de, odacının keyfi gelmeden perdeler açılmazdı demek! O öfkeyle verdi verişti odacıya:

— Açılacak efendim! Sabah saat dokuz dedi mi, bu perdeleri açılacak! Koskoca idare çalışmasını güneşe göre mi ayarlayacak yanı?

Kıçın kıçın pencereye sokulan odacı, beyefendiyi ürktürmeden açtı perdeleri.

— Bekle bakalım biraz. Hemen sıvışmayı düşünmel!

Sinirden titreyen parmaklarıyla bir dosya çekip, sayfalarını çevirmeye başladı. Aslında odacıyı kırmak istemiyordu, nihayet o da bir emir kuluymuştu. Perdelerin kapalı oluşu bir suç ise bundan odacı değil, eski genel müdür sorumlu tutulmalıydı. Çalışmasını güneşe uyduran bir idare batmaz da, ne olurdu yanı! Reforma buradan başlamak gerekiyordu. Önce, odacıya sıradan bir eleman olmadığını aşılamalıydı. Odacı demek, sabahı karanlığında dükkânını açan bir iş adamı demekti. Bulunduğu yerin sahibi, çalışma ortamının hazırlayıcısı demekti. O halde görevini bilmeli, kim ne emir verirse versin, sorumluluğunu kendi duymalıydı!

— Bu perdeleri bir daha kapalı bulmayayım, dedikten sonra odacılığın kutsal bir görev olduğunu, bir müessesenin kâr ya da zarar etmesindeki en büyük rolün odacının davranışı ve çalışmasına bağlı bulunduğunu uzun uzun anlattı.

Kafası iyice karışan odacı yeni sorumluluklarını ezberlemeye çalış-

şarak odadan çıkarken, son beş yıl içinde gelip geçen genel müdürleri hatırladı. Onu mü, onbeş mi, sayılarını bile unutmuştu. Üç-dört aydan fazla kalanı yoktu. Gelen gidiyordu, gelen gidiyordu ama her gelen de nedense önce odacı Hıdır'ı karşısına dikiyordu. İdareyi batırmaktan kurtaracağını söyleyen ilkin Hıdır'a yeni sorumluluklar yükliyor, sonra makam odasında birtakım değişiklikler istiyordu. Örneğin yirmi beş yılını dolduran Hüseyin beyi değiştirmeye gelen Şemsettin beyin idareyi batırmaktan kurtarmak için yaptığı ilk iş, konuşmasını dinlemiş, sonra sormak olmuştu:

— Sen bu dili kimden öğrendin oğlum?

Şaşırmıştı Hıdır.

Eş dost kayırmalarıyla idarede bir odacılık uyurduğunda yeni evli, su katılmadık bir Anadolu çocuğuydu. Bırakın yeni sözcükler kullanmasını, şehir dilini bile doğru dürtüst kıvıramıyordu. O zamanın genel müdürü olan Hüseyin beyin zorlamasıyla güç belâ bir şeyler öğrenmişti. Yaşlıydı ama, çok dil biliyordu Hüseyin bey. «Örneğin» diyordu, «Kural» diyordu, «Kavram» diyordu, «Doğal» diyordu. «Bir toplulukta dil birliği olmazsa, anlaşma olmaz» diyordu. «Kimse kimsenin söylediğini anlamayınca uygulamada aksaklıklar doğar, koskoca bir kuruluş kısa zamanda gümbürder, çöker!» diyordu. Cevap bekleyen Şemsettin beye:

— Hüseyin beyden öğrendim belki, demişti.

Önce memurun arasında öyle uzun bir cevap vermişti ki Şemsettin bey, zavallı Hıdır tek kelimesini anlamamıştı da, gizliden kayıt memuru Hulki beye sormuştu. Adamcağız Hıdır'ın hatırlamamıştı da, sevabına tercüme etmişti genel müdürün söylediklerini. Hele Şemsettin beyin dili daha bir başkaydı. «Bil-farz» diyordu. «İtila» diyordu. «Keyfiyeti esasiye» diyordu. «Cümle me-murin tesanüdü lisan eylemeli» diyordu.

Öğrendi ki, idarenin zarar etmesinin suçu, başta Hıdır olmak üzere bütün personelin bu dili kullanmasından doğmuyor muymuş?

Başlamıştı millet genel müdürün konuştuğu dili öğrenmek için lisan dersi almaya... Tam bir kaç kelime öğrenmişlerdi ki, Şemsettin beyin gidip, yerine Osman beyin atandığı duyuldu. Bir hafta sonra da Hıdır'ı karşısına çekmekle resmen göreve başlamış oldu. Konuşma tarzından idareyi zarardan kurtarmaya niyetli olduğu belliydi ya, söylediklerinin tekini anlayamıyordu Hıdır. «For-

masyon» diyordu. «Dekorasyon» diyordu. «Aksiyon» diyordu. Sonra da Hıdır'ın boş bakışlarına gözlerini dikip:

— Bir genel müdür odacısının da hi dil bilmediği bir müessese nasıl kurulmaz! diye bar bar bağırdı. Kendi kendine bir süre bağırp çadıktan sonra pencereyi gösterip sormuştu:

— Bu ne?

Zavallı Hıdır'ın pek cahil olduğunu belirtmek amacıyla korkarak fıslıdamıştı:

— Pencerasyon.

Patlamamak için kendini güç tutan genel müdür yeniden sordu:

— Peki şunlar?

— Perdesyon.

Adamın suratı kızardıkça kızarıyordu. Oysa kızacak ne var? Konuşa konuşa genel müdürün dilini öğreniyordu işte.

Bu kez duvarları göstermişti adam:

— Şu kepezellik?...

— Badanasyon.

Sonra?... Sonrasını hatırlamak bile istemiyordu Hıdır.

Bu kez yönetici kadrosu toptan değişmişti. Ve öncekiler gibi bunlar da idareyi yıkılmaktan kurtarmak için dil öğretmekle, perde değiştirmekle, badanalari yenilemekle başlayacaklardı işe zaar. Neyse ki, yeni genel müdürün dili pek anlaşılmaz cinsten değildi. Fakat diğerlerini tanııyordu henüz. İkinci müdür nasıl bir kimseydi acaba?

Adamın aklından geçirmesiyle, ikinci müdürün kapısının üstündeki zilin çalması bir oldu! Fırladı Hıdır yerinden. İçeri girdiğinde gececik ikinci müdürü, kısım şeflerini haş-larken buldu:

— Sorumsuz kalabalığın günlü gün etmeye baktığı her idare yıkılmaya mahkumdur! diye bağırdı. Her yılını zararlı kapatan bir işyerinin yıkılışı, tabandan tavana bütün görevlilerin umursamazlığıyla mümkün oluyor demektir. Bundan böyle fultaym çalışılacak. Kaytaranlar tasfiyeye uğrayacak. Modern çağ gerektirdiği bütün araç ve gereçlerin bulunduğu idareyi ayakta tutmak için olanaklar yaratılacak!

Başı önünde çıkarlardan bir yeni memura sokuldu Hıdır:

— Ne olacaktı?

— Müesseseyi mülhis durumdan kurtarmak saiki ile bütün medeni vasıtalar seferber edileceği gibi, işine icabeden ehemmiyeti vermeyenleri de ayaklayacaklarım, diye fıslıdayıp yürüdü adam.

Sonuncu olarak odacı terke hazırlanan odacıya:

— Sen dur! diye seslendi.

Durdu Hıdır. Kafasında ikinci müdürün sözlerini tercüme eden adamın anlamadığı cümlesi, put keldi ikinci müdürün karşısına.

Masanın üstündeki dosyaları karıştırdıkça homur homur homurdayıyordu adam. Pencereden vuran güneş de tam gözüne geliyordu. Bir yandan odanın sıcaklığı, bir yandan idareyi zarardan kurtaracak çareyi henüz bulamamış olması, ter içinde bırakmıştı!

— Sen neclisin burada?

— Odacıym beyim. diye cevap verdi Hıdır.

— Humm, diye başını salladı öf. keli. Müdürünün terden eriyip bitmesini seyreden bir odacı... Terimi mi kurullayayım, idareyi yıkılmaktan kurtarmanın yollarını mı bulayım, ha?

Terini silmesini istiyordu zaar. Mendilini çıkarırken, bir daha güleledi müdür:

— Hani aspiratörün, hani jaluzın, hani kolonyan, hani...

Ay, bunun dili genel müdürünkinden de başkaydı. Kolay anlaşmayı sağlamak için karma bir kadro kurmuşlardı demek. Ne istediğini kime sorsaydı acaba?

— Bi dakika bey, diyerek fırladı odadan. Eski memurlardan adamın ne aradığını öğrenebilirdi belki.

— Piyasada demir bulunmuyor. —

— Yeni Bütçe 50 milyarı aşacak. —

İşletmeye dalarken yeni personel sefiyle burun buruna geldi. Bir hissimla yakasına sarılıp, çekti Hidir'i odasına:

— Sen buranın odacısısın değil mi?

Ağlamaklı cevap verdi Hidir:

— He...

— Buraları silen, süpüren, masaların üzerini yerleştiren de sensin?

— He...

— Peki bu dosyaları nasıl imzalayacağımı hiç düşünmedin mi? Nerde bu masanın kalemi?

Masanın sağındaki küll tablasının yanına yuvarlanan kalemi işaret etti Hidir:

— Te, oracıkta.

— Oracıkta, buracıkta diye saatlerce kalem arayamam ben, diyerek fırladı yerinden. Sol eliyle imza atan memurun kalemi sağa bırakılır mı hiç? İmza atmanı bile odacının engellediği bir idare yıkılmaz da ne olur! Odacı demek, âmirine yardımcı olan kimse demektir. Odacı demek, zaman kaybını önlemekle görevli eleman demektir. Odacı demek...

Sarhoş gibi koridoru geçip, merdiven başındaki iskemlesine çöktü. Anasından emdiği burundan gelmişti yıllardır. Çekti kahve ocağına uzanan zili. Aşağıdan gelen sese:

— Az şekerli bi kahve, dedi, köpüklü olsun!

Ayak sesleri yaklaşırken yaktı si. garasını. Burnuna değen çay bardağını görünce baktı, kahveci de değişmiş. Askıyı elinden alıp yere bırakarak sarıldı yakasına:

— Sen yeni kahvecisin he mi?...

Hani kahve?

— Kahve olmadıgından çay getirdim, diye sırtı berki.

— Demek öyle... Ülen ocağı batası. kahveci ne demek ha? diye bağırarak bastı tokadı! Kahveci demek, odacının bütün yüküne ortak olan eleman demektir, diyerek bastı tokadı! Kahveci demek, odacının can sıkıntısını önlemekle, idareyi yıkılmaktan kurtaracak adam demektir. Kahve isteyen odacıya çay getirmekle hem onu çalışmaktan alıkoymaya, hem idareyi zarara sokmaya utanmıyor musun a it!

Ardına da bastı tekmeyle, askıyı kaptığı gibi toz oldu oğlan!

Bir sigara daha yakıp dumanını tavana üflerken, öfkeden titreyen sesle hâlâ konuşuyordu:

— Yeter gayri be! Odacı kahve isteyip, kahvecinin çay getirdiği bi idare hâlâ yıkılmadıysa, bu Hidir'in her hakarete fedakârcı göğüs germesinden oluyor. Ama bi adama bu kadar yüklenilmez ki canım!

Vedat SAYGEL

YELPAZE

REFİK ERDURAN

CİCİ KIZLA RÖPORTAJ

CİCİ mi cici bir kızdı. Yirmi yaşında olsaydım kâfire he-men tutulabilir, dakika geçirmeden «tavlama» seferberliğine girişebilirdim.

Tek kusuru Çince konuşmakta olmasıydı. Daha doğrusu, belki Çince konuşuyordu da, söyledikleri bana öyle geliyordu.

O da benim sözlerimden hiçbir şey anlamıyordu galiba. İki ayrı gezegen yaratığı gibi birbirimizle merak ve şüpheyle bakıyorduk.

Daha önce şehrin bir yerinden bir yerine nasıl gidilebileceğini anlatmaya çalışırken ben «Falanca semtin dolmuşuna binersin» deyince aramızda şöyle bir konuşma geçmişti:

— Dolmuşa binemem ki.

— Binemez misin?

— Hayır. Taksiiye bile gücüm benim.

— Niçin?

— Aklımadım.

— Neye alışkınsın peki?

— Kendi arabalarımıza.

İşte Çince muhavere bundan sonra başlamıştı. Şaşkınlıktan ben İngiliz Kraliçesinin bile sayılarına o kadar «alışık» olma. diği yolunda bir lâf mırıldanmaktan ötede bir şey söyleyemiyor, karşıdaki insan konusunda azıcık aydınlanabilmek için sorular sormakla yetiniyordum.

Ama aldığım cevaplar aydınlatıcı olmuyordu ki...

Örneğin:

— Sen neyle vakit geçirirsin?

— Grupla.

— Grup nedir?

— Bizimkiler.

— Yâni arkadaşların mı?

— Çocuklar işte.

— Ne yaparsınız çocuklarla?

— Hiç.

— Hiçbir şey yapmıyorsanız niçin grup oluyorsunuz?

Bakışıyoruz.

Düşünüyorum ki sonucu sorum yersiz. Niçin «grup» oldukları besbelli:

Hiçbir şey yapmamak için.

Zira hiçbir şey yapmamak kolay iş değildir. Normal insan ceza diye tek başına hücreye de tıksa şarkı söyler, taşa adımı ka-

zır, böcekleri inceler; bir şey yapar yâni. Hiçbir şey yapmamak ancak hiçbir şey yapmayan bir çok insanın bir araya gelip biri birlerini bir şey yapmaktan alıkoymasıyla mümkündür.

Eğitim ve okul durumunu soruyorum.

«Boşver» anlamında omuz silkiyor.

O konuya boşverip daha ilgi çekici bulacağım umduğum başka bir aç deniyorum:

— Aşk hayatın nasıl?

— Flörtüm mü?

— Flörtün.

Bir oğlanın adını veriyor. Nasıl oğlan olduğunu soruyorum.

— Motörü var.

— Ya?

— Chris-Craft.

Başlıca özelliği motörü olan bir delikanlı hakkında soracak başka bir şey gelmiyor aklıma. «Kaç beygir gücünde?» diyecek değilim ya...

Biraz daha bakışıyoruz.

— Dünyada en sevdiğin, en istediğin şey nedir? diyorum. Şimdi Peri Padişahının kızı karşına çıkıp dileğini sorsa ne cevap verirsin?

Uzun uzun düşündükten sonra sonucu açıklıyor:

— Bilmem...

İnanmıyorum tabii. Ne cevap vereceğini rahatça tahmin edebilirim:

Uygun bir koca.

(Uygun kocayı tarif etmemi lütfen istemeyin. Burası Akbaba sayfası; dehşet hikâyesi yazmıyoruz.)

Yine karşılıklı haptolup bakış. tığınız sırada derin derin içini çekip ofluyor.

Derdini soruyorum.

Derdi yokmuş.

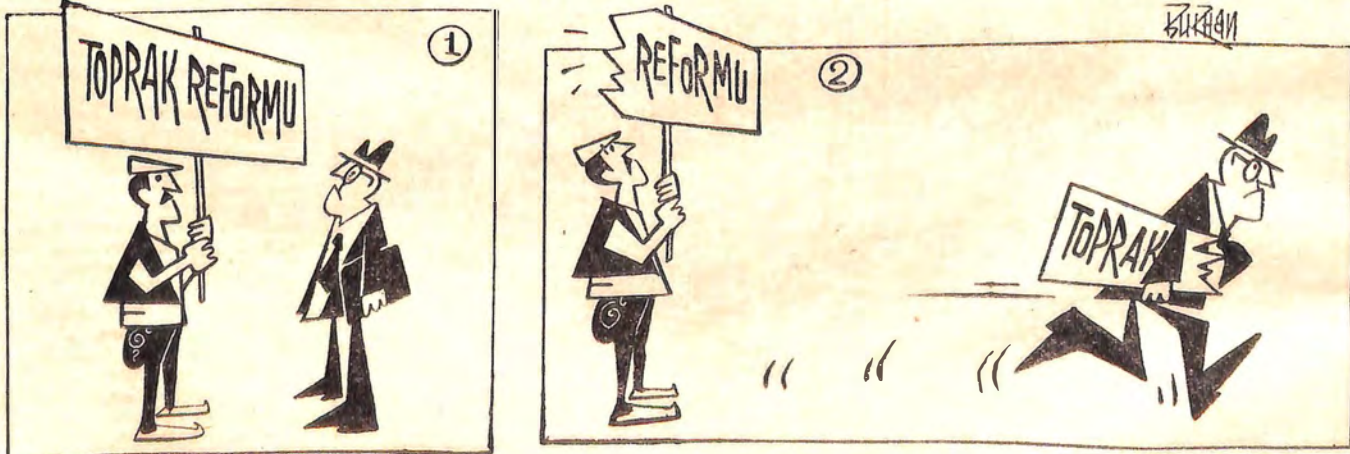
— Ne ofluyorsun öyleyse?

— Sıkılıyorum...

Çok haklı. Ben onunla beş dakika konuşurken sıkıldım; durmadan kendisiyle yaşarken o kimbilir neler çekiyordu!

Eğer bu cici kızımız bugünkü benzerlerinin tipik bir örneği ise iyi ki yirmi yaşında değilim.

Refik ERDURAN

— Borcunu ödemeyenlerin toprağına el konacak. —

bedava doktorlar

Muzaffer İzgü

GEÇENLERDE tam midemin ilzerinde bir ağrı. Karnım desem değil, midem desem değil!.. Neyse, iki büküm gittim doktora... Biz parası az vatandaşlardan ve de devlet babanın çocuğu oldu. Gumuzdan ötürü zorunluyuz devlet hastanesine gitmeye... Bir saat içerisinde bakılan kırksekiz hastanın içinde, benim de hastalığının teşhisi konup, elime reçetem verildi... Yine oradan iki büküm çıkarak bir dolmuşa bindim. Şöför:

— Hayrola âbi? dedi.
— Hiç, dedim, tam şuramda bir ağrı...

O kadar sıkışık trafiğin içinde başını arkaya çevirip sordu:
— Neresi? diye.
— Şurası, deyip gösterdim...

Güldü:
— Tamam âbi, dedi, bizim kaynananın hastalığından... Şimdi ne yapacaksın sen biliyor musun âbi, kekik suyu kekik, onu bi güzel limonla kaynatıp içeceksin. Amma limonu kabuğuyla atacaksın tencerenin içine. Şöyle bir saat kaynayacak, ondan sonra aç karnına deh edeceksin, eğer ki üç gün içinde bir şeyciğin kalırsa ben de neyim...

Yanımda oturmakta olan kasketli biri:

— Bakayım bakayım, dedi... Gösterdim.
— Tam şurası değil mi?
— Evet, orası...
— Karın arkadaşım karın. Sen şimdi bunun için doktora mı gittin?

— Evet...
— Boş arkadaşım... Şimdi senin eline bi yığın ilaç yazıp vermiştir. Bak ne yapacaksın, aynı bizim e-

niştenin hastalığından, o da böyle ikidebir iki büküm olur yıkılırdı. Sağolsun bizim bi eski dost vardır, Hakkı bey derler, adam diplomasız doktor, şimdi şu bizim bildiğimiz şalgam var ya, onları şöyle dilim dilim doğrayacaksın, sonra içine şöyle bir demet taze nane atacaksın, tam dört saat bol suyun içinde kaynatacaksın, sonra sabahları aç karnına beş altı bardak yuvarlayacaksın...

Şöför atıldı:
— Yahu bu arkadaşın midesi, söyleseni ayıp şey midesi mi ki bi içište beş altı bardak yuvarlasın? Adamın bir de midesini sarıktıp başına iş açacaksın... Yok âbi yok, sen benim dediğimi yap, şayet üç günde iyi olmazsan söv arkamdan... Bizat yaptık âbi, tecrübeynen sabit.

Yanımdaki:
— Bizimki de, dedi.
— İyi amma kardeşim, dedi şöför, senin dediğin saçma...

İkisine de:
— Sağolun, ben reçetemi aldım, dedim...

Bu kez, şöfürün yanında oturan lâfa karıştı. Bana dönerek:

— Bir daha göster bakalım kardeşim, neren ağrıyordu? diye sordu.
— Sağolun, dedim ona da, reçetemi aldım.
— Sen yine al canım reçeteni. Hellette bir bildiğimiz var ki, bir şeyler diyeceğiz...

Aman Allahım, kendi derdine mi yarırsın, milletin bedava doktorluğuna mı yarırsın... Yine gösterdim ağrıyan yerimi.

— Tamamaam, dedi fırca bıyıklı, bizim kayınpederin hastalığından... Şimdi ne yapacaksın biliyor musun kardeşim, dağlarda hani güven otu olur, şu bildiğimiz güven otu, vereceksin birinin eline bi yevmiye, salacaksın dağa, sana ondan bi kucak bulup gelecek. Alacaksın bu otu, yapraklarını bir bir koparacak atacaksın, geriye kalacak sapları. İşte

bu sapları önce kurutacak, sonra da kavuracaksın. Kavurduktan sonra, bulacaksın oradan bir kahve değirmeni, kahve öğütür gibi öğüteceksin... Canın kahve mi istedi, yap hanım diyeceksin, canın çay mı istedi, yap hanım diyeceksin... Altı ayda bir şeyin kalırsa, işte sen de orada, ben de buradayım...

— Sağolun, dedim, yaparım...

— Yooo, dedi, yaparımla olmaz, hemen bugün yapacaksın... İstersen ver bana sen adresini, parasını da bırak bana, bizim mahallede bir sütçü var, o yapar sevabına bu işleri, çıksın dağa toplansın sana bu ottan...

Hey Allahım... Tekrar:

— Sağolun, dedim...

Bu kez, pencerenin yanında oturmakta olan yaşlı bir kadın lâfa karıştı:

— Evlâdım tam şuran değil mi? diye sordu.

— Evet, dedim...

— A evlâdım hiç onun için doktorlara gidilir mi? Seninkisi olsa olsa göbek düşüklüğü... Göbeğin kaymış yerlerinden göbeğin... Sen gel bizim Samatya'ya, orada bir Kel Necmi var, bi dakkanın içinde göbeğini yerine oturtuversin...

— Sağol teyze, reçetemi aldım, dedim...

— Sen al gene evlâdım... Çıkar bi kâğıt kalem yaz hele yaz... Unutursun sonra adresi...

— Sağol teyze...

Diğerlerine seslendi:

— A evlâdım içinizde kâğıdı kalemi olan yok mu, bi sevap işleyelim...

Kocakarının yanında oturmakta olan şişman bir adam, adresi yazıp, benim göğüs cebime yerleştirdikten sonra:

— Bana kalırsa, dedi...

Hemen adamın lâfını kesiverdim:

— Galiba siz de bir şey söyleyeceksiniz, sağolun kardeşim, reçetemi aldım, dedim...

Kocakarı cevap verdi:

— Al oğlum al, her söyleyende bi hikmet ara...

Şişman adama döndü:

— Anlativer hayrına, dedi...

Şişman adam, tekrar:

— Bana kalırsa arkadaşınki bizim validenin rahatsızlığından, dedi. Sormanın nerelere gittik nerelere. Göstermediğimiz doktor, aşındırmadığımız hastane kapısı kalmadı... Beyoğlu'nda doktor dediler, oraya gittik, Aksaray'da doktor dediler, oraya gittik, bir doktor var Gureba'da dediler, oraya koştuk, bir doktor var Cerrahpaşa'da dediler, oraya vardık, yok yok... Hattâ bu arada bir de Ankara'daki doktorun birini övdüler, aman şöyle biliyor, aman böyle biliyor dediler, valideyi trene bindirip oraya götürdük... Bir türlü iyi olmadı. Sonunda Allah razı olsun göçmen Mustafa derler biri var, o söyledi, kolay be, dedi. Hani cevizin kabuğu vardır ya, dış kabuğu değil ha, içindeki zar gibi kabuğu, bunları alacaksın, havanda bir güzel dövceksin, sonra balla karıştırıp her sabah iki kaşık yutacaksın... Oymuş kardeşim, şıp diye kesti bizim validenin ağrısını sızısını...

Kocakarı:
— Aman evlâdım bi daha tekrar et bakayım nasıldı hele? dedi.

Şişman adam tekrarlarlarken, beni de dürttü:

— Aman iyi dinle!...

Yalvarır gibi konuştum:

— Sağolun kardeşim sağolun, ben reçetemi aldım...

Yine hepsi birden:

— Al kardeşim al, al amma, sen yine de bizim dediklerimizi yap, kârı çıkarsın... dediler.

Hay kârına da, hastalığına da... Dairemin olduğu yerde dar atım kendimi arabadan... Hepsi birden hâlâ arımdan bağıryorlardı:

— Geven otunun sapını!...

— Ceviz zarını!...

— Naneeee!...

— Keklilik! diye...

Dairenin kapısından girer girmez bizim odacıyla burun buruna geldim:

— Aman Şükrü bey, bu ne hal?

dedi.

— Hiç Veli efendi, şuramda bir sancı var da...

— Bakayım bakayım, nerede?

Hey Allahım!...

— Nah şuramda...

— Şöyle burkulur gibi değil mi?

— Evet...

— Arada bir şöyle çak çuk da ediyor mu?

Ne diyeyim artık, bizim hastalığın içine saz söz de katmışlardı.

— Evet, dedim, hem çak çuk ediyor, ara sıra langur lungur da ediyor...

— Tamam be Şükrü bey tamam, tastamam benim hastalıktan... Hiç boşuna doktor doktor koşturma, sana bi ilaç söyleyeyim derhal onu yap...

— Veli efendi, ben reçetemi aldım...

— Uuu, ben ne reçeteler aldım ne reçeteler... Şimdi bak, şey var ya, sarmaşık, şu bizim bildiğimiz sarmaşık... Onun mor mor çiçeklerini toplayacaksın, atacaksın sirkenin içine... Onlar sirkenin içinde kendi başlarına erirler, ondan sonra her sabah bu sirkenin bir kaşık içeceksin, bir hafta yap, sonra anandan yeni doğmuşa dön...

— Sağol Veli efendi, sağol...

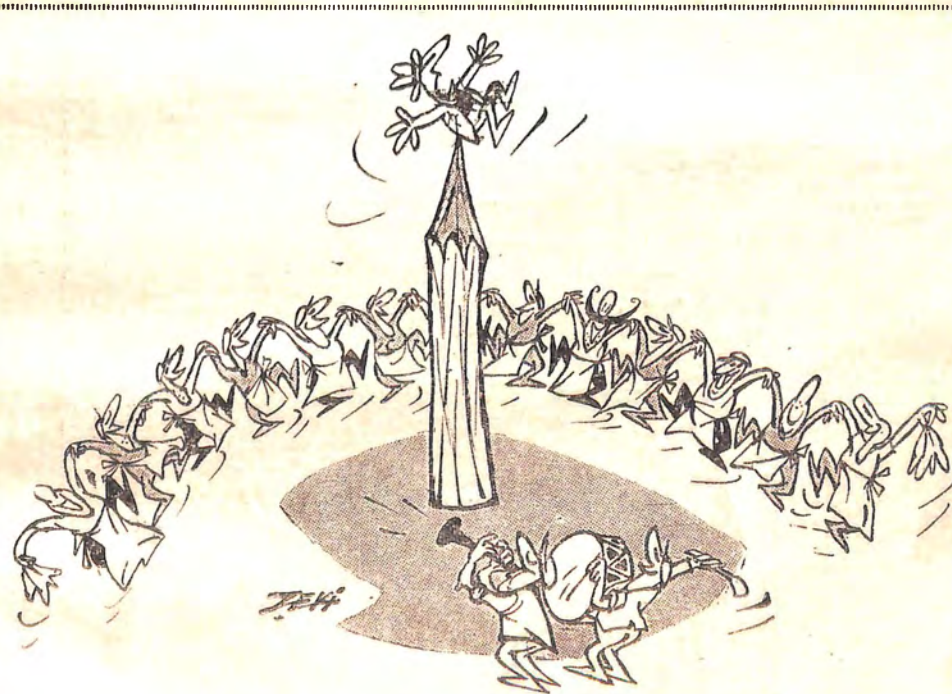
— İstersen ben sana sarmaşık çiçeği bulayım...

— Sağol Veli efendi!...

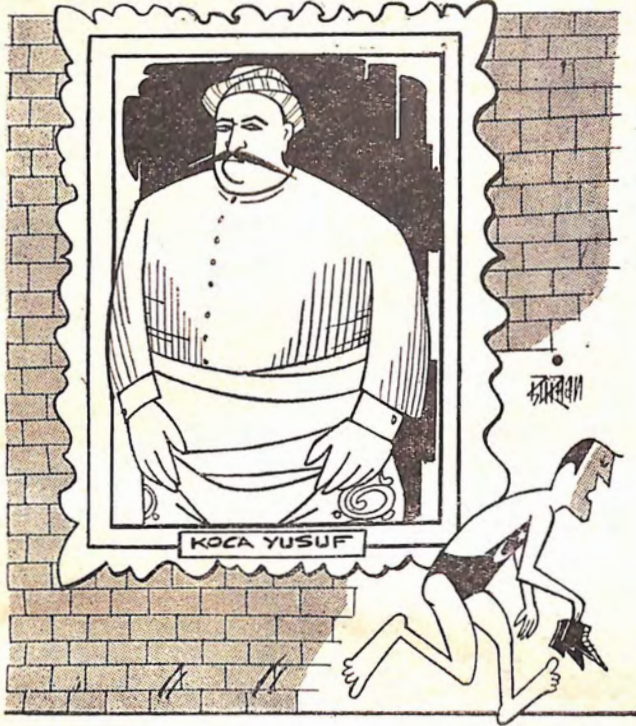
Çıktım müdüre, raporumu vereceğim. Müdür:

— Hayrola, geçmiş olsun, dedi.

— Hiç beyim, dedim, şuramda bir sancı...

— Esnaf Bayramı kutlandı. —

Yazısız

— Ne dedi doktor, ülser falan dedi mi?
— Hayır...
— Oyleyse şey yap Şükrü bey...
Bakayım bakayım neresiydi?
— Şurasıydı efendim...
— Tamam tamam, bizim Tahir beyin hastalığından... Adamcağız olmadık ilaç kullandı, mide asabiyesi dediler, pankreas bezi dediler, hiç biri de değilmiş meğer... Şey yaptı Tahir bey, hamama gitti, kurnanın içine oturdu, tam yedi gün üstüste... İşte oymuş, bir daha ne ağrısı kaldı, ne de sızısı. Tabii her hamam izin vermez müşterisinin çıkıp da kurnanın içine oturmasına. İstersen bir hamamcı dostum var, telefon edeyim, git akşamları şöyle bir saat kurnanın içinde otur.
— Sağolun efendim, dedim.
— Yok canım yok, dur dur telefon edeyim...
Hey Allahım... Açtı telefonu, karışındaki hamamcıya:
— Alooo, sen misin Ökkeş?... Ha tamam tamam, şimdi sana bizim burdaki memurlardan bir arkadaşı göndereceğim, akşamları gelip senin boş kurnanın birinde bir saat oturacak... Olur değil mi? Teşekkür ederim...

Bana döndü:
— İsterse sizin hatırlınız için iki saat otursun, dedi... Unutma Çarşı Hamamı, hemen şu bulvarın sol tarafındaki fırının yanındaki hamam...
— Sağolun efendim...
— Aman ihmal etme!...
— Etmem efendim...
Oradan çıktım, Hayri bey yakaladı:
— Aaaa aaa, n'olmuşsun sen yahu? dedi.
— Hiç, dedim, demir gibiyim...
— Yüzün sapsarı ama...
— Demir gibiyim dedim Hayri bey!...
— Kardeşim nasıl olur, hastasın sen yahu...
— Bak Hayri bey, şurada kaç yıllık dostuz, karışmam ha...
— Aa aaa, sinirlerin bozulmuş senin...
— Hayri bey diyorum sanaaa!...
— Sen şey yap azizim, şey yap, sinire birebir gelir, şimdi şu mürdüm eriginin çekirdeği var ya...
Dayanamamış yapıştırmışın o halimle yumruğu Hayri beyin iki gözünün ortasına... Zavallı, kabak onun başında patlamış...

Muzaffer İZGÜ

Ormanlarımız yok olma tehlikesinde. — Gazeteler —

TELEVİZYON ANKETİ

AYDIN VATANDAŞ :

TRT. alınmalı iyi bir revizyona; Ancak masrafla girer programlar vizyona. Ekranlara düşerse saçma sapan yayınlar Yazık olur bizdeki yeni televizyona...

GARİBAN :

Televizyon neşedir, efendi bey âbiçim; Artistler bomba gibi, şarkıcılar o biçim... Alış pullu giysiler ve cici kostümlerle Çıkıp şarkı söyleyin bir tanecik Zeki'cin...

SOKAKTAKİ ADAM :

Milyonlar harcamakta televizyona Batı, Kaliteli program yayınların baş şartı... Resimlerinden bıktık, televizyonda artık Görmek istemiyoruz bız siyasi suratı!

ÇOCUK :

Televizyonda çılsın Apaçi'ler, Ringo'lar, Kuzey — Güney Savaşı, yerliler ve Çango'lar... Hem kovboy, hem serüven filimleri oynasın; Tarzan'lar, Tom Braks'lar, Ret Kit'ler, Amigo'lar...

SİNEMACI :

Ne olacak halimiz, kime gldip soralım; Televizyon işini hayıra na yoralım? Giriş biletlerine düşününştük yeni zam, Sinema kapısına şimdi kilit vuralım!

FİLM YAPIMCISI :

Halk evde geçirecek günlerini, ayını; Yeşilçam'ın sonudur televizyon yayını. Yoksul kız, zengin adam... Yoksul adam, zengin kız... Seyirciyi uyuttuk, aldık aslan payını...

JÖN :

Fiyatım ellibindir... Kesemize bereket... Televizyon yayını bizim için felâket. Halk TV. seyrederek de sinemaya gitmezse Televizyon bizim de işimize vurur ket.

FİLM YILDIZI :

Televizyon da nesi? Al balyozu, vur da kır! Gerçi filminden para almadım tıkar tıkar... Bonoyla yirmi filmde oynuyorken senede Film yoksa dansöz olur, oynarım şıkır şıkır...

İTHALÂTÇI :

İthalât işlerinin darı ektik dibine, Kelleyi çalıştıran para atar cebine... Arayan yok, soran yok... Beşyüz mark'a aldığın Bir tek televizyonu satacağın beşbine...

RADYO REKLÂMCISI :

Sayın dinleyiciyi şimdiye dek aldattık; Reklâmlarda solistin plâklarını çaldık... Televizyonda ise şarkıcı görünecek, Başa belâyı aldık, şimdi apıştık kaldık...

POP MÜZİK HASTASI :

«Yandım aman müziği» radyomuzda başa dert; Televizyon için de tedbir almalı çok sert. Bizim toplulukların müziğinde hiç iş yok; Ekranıda görünmeli Tom Jones bir de Engelbert...

MAÇ HASTASI :

Hangi ilde maç varsa ben orayı bağlarım; Televizyonsuz geçen yıllarıma ağlarım... Hakemi, futbolcusu maçta falso yaparsa Evimde rahat rahat hepsini kalaylarım...

Mukadder ÖZAKMAN

İNTİKAM!

ÇETİN'in hali bir tuhaftı. İstirabı yüzünden okunuyor:

— Ölüyorum ben arkadaşım, ölüyorum! dedi.

— Hayır olsun, zehirlendin mi?

Turistik lokantalardan birinde taze balık yedin besbelli...

— Yok, öyle değil Aaah, ah!... Derdimi bir bilsen...

— Verem mi? Boşver, tizme kendini. Hastalık sayılmıyor artık o. İktidardan düşeli çok oldu.

— Ah azizim ah... Lokman bulamaz derdime çare...

— Bulamaz elbet oğlum. Şimdiki hastalıklar öyle otla çöple geçecek cinsten değil. Sen Lokman'a boşver de dahiliyeci Salim beye bir görün.

Oğlan beni duymuyor bile. Belli ki ıstırapı büyük.

— Nah, şuramda...

— Haa, mide!...

— Oramda değil bel Şurda, yukarıca, solda.

— Ee? Ne var orda, kanser mi?

— Kanser değil ama daha beter...

— Neymiş o öyle?

— Huriser!...

— Öyle bir hastalık?.. Ha.. bu kız adı bel! Aşık oldun yanı?

— Hem de nasıl. Tutuşmuşum, yaşıyorum, ölüyorum, bitiyorum! Ben onsuz yaşayamam.

— Dur bakalım yahu! Bir telâş, bir ah-vahtır gidiyorsun. Engel mi var? Evli falan mı?

— Yo, kızığın kız.

— Ee? İstedin de vermediler mi?

— Vermediler ya!

— Sana ha! Senin gibi koskoca bir mühendise... Kimin kızymış böyle bu?

— Bir köylü kızı.

— Köylü kızı mı?!

— Köylü kızı ama lisede falan okumuş. Bilgili, kültürlü, güzel...

KIZI MASİ KALDIRIK

Kenan Akin

— Sevgilisi falan mı varmış?

— Yok.

— Peki ne diye vermiyorlar?

— Hiç sorma birader. Kız, Akçeşme köyünden. Belki sen de duymuşsundur; o köyde hiçbir zaman gönül rızasıyla kız verildiği görülmemiş.

O şekilde kız vermeyi küçüklük saçıyorlar. Gelenek işte... Evlenmeler hep kaçırma ile oluyormuş.

— Dünür gönderdin mi?

— Gönderdim tabii.

— Kandıramamışlar mı?

— Kandıramamışlar. «Etme eyleme, koca bir mühendis bu» demişler.

kızın babası: «Vallahi isterse karakol onbaşısı olsun, vermem» demiş. «Ama mühendis bu!» diyerek

diretmışler; «Mühendis değil, orman muhafaza memuru olsa gene vermem» demiş...

— Peki, çaresi?

— Çaresi kaçırma ama onu da ben yapamam. Onsuz da yaşayamam! Ne halt edeceğimi şaşırdım.

— Madem ki onsuz yaşayamıyacasın ve de tek çaresi kaçırma... kaçıracağını arkadaş! Bak şu haline! Keçileri kaçıracağına onu ka-

çır.

— Yapamam.

— Yaparsın, yaparsın. Ben de yardımı ederim sana.

Köyden Ali diye biriyle arkadaş olduk önce. Gençten biri. Akıllı, cin gibi bir adam.

— Siz hiç tasalanmayın, dedi. Tereyağdan kıl çeker gibi hallederiz bu işi.

Ona konuk olarak gittik. Sözde uzaktan akrabası olarmış!

— Birer çift bulalım size önce. Oyuncak değil, kız kaçırıyorsunuz.

Çetin de ben de soğuk soğuk terledik. Fakat girmişiz işin içine bir kez. Çetin:

— Aman kardeşim, dedi. Ben mantar tabancasından başka silah kullanmamış değilim!

— Canım, giffenin kullanacağından ne olacak! Baktın ki kaynatılan olacak herif geliyor; çekersin horozu, basarsın tetiğe!... Kaynatan mı geliyor? Çekersin horozu, basarsın tetiğe!... Kayınbirader mi geliyor...

Bu kez ben su koyverdim. Öyle ya, işin içinde cinayet oldu muydu iş değişir:

— Vallahi Ali'ciğim biz bu işten cayıyoruz.

— Yoo, dedi Ali. Cayamazsınız artık. Köyden çıkamazsınız, köyden!

Herkes sizin niyetinizi biliyor. «Bi kızı kaçıramadılar, bunlar da erkek mi!» diyerekten, tüm köylü birlik olup tükürüğe boğarlar sizi. Bir güzel de dayak atarlar!...

Bakın şu işe siz! Değneğin iki ucu da birbirinden güzel! Eh, tükürüğe boğulup dayak yemekten, kaatil olmak, ya da kahramanca dövüşerek vurulmak daha iyi. Karar kesinleşmişti.

— Kız samanlığa gelecek ezandan sonra. Her akşam hayvanlara saman almak için gelir. İşte o sırada siz de samanlığa dılacaksınız.

Çetin bey kızın ağzını mendille tıkayacak, debelenmesine aldırmayacak, sırtına yükleneyecek. Ondan sonra doğru bizim buraya. Atlar hazır. Buraya geldiniz miydi, iş tamam demektir. Yarı yola kadar ben götürürüm sizi.

— Yahu, şu kızı sırtıma falan almasam da kendi yürüse?

— Olmaz. O zaman kaçırma sayılmazsın ki... Kız gelmez zaten.

— Ohoo, dünyada yapamam bu işleri ben.

— Tasalanmayın siz. Daha başkaları da yardım edecek. Hele bi işe koyulalım, gerisi gelir.

Ali:

— Şu gördüğünüz yapı... diyerek samanlığı gösterdi.

Çetin'le biz, dizlerimizin bağı çözülmüş, elimiz ayağımız yaprak gibi titreyerek, çenelerimiz takardayarak, kalblerimiz gümbürdeyerek samanlığa doğru ilerliyoruz. İlerlemek denirse! Köşeden bir çocuk başı u-

zandı:

— Buradan gelin, dedi.

Takatten kesilmiş vücutlarımızı güçlükte o yana sürükledik. Köseyi dönünce samanlığın kapısını gördük. Çocuk ortadan kaybolmuştu.

İkinci yarı karanlık olduğundan, içeri bütünü karanlık görünüyor, bir şey seçilmiyordu.

— Önce sen gir, dedi Çetin.

Girer miyim! Çocuğun koruyuculuğunu üzerime almışım!

— Olmaz. Önce sen gir. Ben biraz sonra geleyim ki, dışardan bir zarar gelmesin sana.

Sırtından içeriye itiverdim, ister istemez girdi.

Ardından bakıyorum. Gözlerim ka-

ranlığa alışınca Çetin'in az ilerisin. de kızın karaltısını seğebildim. Sepete saman dolduruyor! Çetin öylece dikilmiş, heykel gibi duruyor. Yaradana sığınıp ben de girdim içeriye. Fısıldadım:

— Hadi Çetin! Yakala, tep ağzına mendil!

Kızın üstüne doğ u iteledim. Par par titriyor zavalı. Kız da birden doğrulmuş, öylece bakakalmıştı. Sesli de çıkmıyor. Besbelli nutku tutulmuş, bağırıyor.

— Hadi, çabuk ağzını tıka şunun!

Çetin, kızın kolunu yakaladı. Ağzına bir şey sokmaya çalışıyor. Bir de baktım, dolmakalemi! Şaşkınlıktan mendil yerine dolmakalemi çıkarmış. Hiç ilgisi olsa ya!... Aldım elinden:

— Mendil yok mu ulan?!

— Vallahi ne bileyim...

Kendi üstümü aradım: Bende de yok. Kız «Hık lık» diye birtakım sesler çıkarmaya başladı. Kendine geliyor anlaşılan; neydeyse bağırca!

O sırada bir kadın sesi:

— Alın şunu, dedi.

Birden zıpladık. Duvardaki pence, remisi delikten bir bez uzatıyordu bize. Ali'nin hazırladığı yardımcılardan olacak. Yaman çocuk doğrusu, her şeyi ayarlamış. Verdiği bezi aldı. Bir başörtüsüydü. Çetin tepeli onu kızın ağzına. Sonra bana döndü:

— Şimdi ne yapacaktık yahu?

— Kucağına alacaksın.

Kızı kucağına aldı ama, ağırlığını hesaplayamamış olacak, ikisi birden samanların içine yuvarlandılar. Ben de yardım ettim, tekrar aldı kucağına. Samanlığın kapısından çıkmak üzereyiz. Birden ev tarafından kızın babasının gürlemesi duyuldu:

— Nerde bu kız?!. O hergeleler kaçırma olmasın sakın! Getirin benim tüfeğimi hepsinin leşlerini sereyim!

Biz sözleşmiş gibi göktüvürek o racağa. Çetin ağlamaklı bir sesle:

— Hakkını helâl et arkadaşım, dedi.

— Benden yana helâl olsun Çetin'ciğim. Sen de helâl et.

O sırada kapıdan yana bir fısıltı işittik:

— Heey! Çıkın, korkmayın.

Bu umut ışıyla biraz kendimize geldik. Kapıya kadar gittik. Şişmanca bir adamın karaltısı eve doğru uzaklaşırken döntüp yine fısıldadı:

— Ben ağayı oyalamam, hiç korkmayın. Kaçmanıza bakın.

Bu ara biz de çıktık. Şaşkınlıkla eve doğru gidiyormuşuz ki, bize ilk yol gösteren çocuk ortaya çıkiverdi de:

— Bu taraftan, diyerek yolumuzu doğrulttu.

Sağ salım işi bitirip Çetin'in evine vardığımızda, korkudan, heyecandan yorulmuş, bitmişiz. Annesi birer kahve yaptı bize. Aynı olayları yaşayarak konuşuyoruz:

— Ali iyi ayarlamış işleri dedim. Örneğin o çocuk... Ne güzel tam sırasında yol gösterdi bize.

— Ya o kadını! dedi Çetin. Başörtüsünü zamanında yetiştirmeseydi, dolmakalemi yutturmuş gitmişti Huriser'e.

Huriser güldü:

— Elbet yardım edecekler. Çocuk kardeşim, kadın da annemdi!

— Bravo! dedim. İnsan kaleyi içerden zaptetmeli. Anneyle kardeşler uygun gördü mü, baba ateş olsun isterse...

Çetin:

— Fakat asıl iyiliği o şişko adam, cagız yaptı bize, dedi. Babanın ah-pabıymış. Temizleyecekti bizi babam ama, bereket o şişko gitti, oyalandı onu.

Kız daha çok güclü bu kez:

— Bak, babama şişko dersin dener giderim ha! O babamı oyalamaya giden şişko, babamı benim. E. ve gidince sedire yan gelip oturmasını yakmış, bol bol da gülüştürsün sizin halinizle!...

— Bursa'da röntgencilik meslek haline geldi. —

Evlilik hayatından sahneler

RÜYA

- Neymiş o kardeş?
- Sana ne hediye almasını istiyorsun?
- Meselâ kürk.
- Her sabah, rüyada kürk gördüğünü ve bu kürkü onun alıverdiğini söylersin. Bir susar, iki susar, üçüncüsünde kürkle eve damlar.
- Ah, nerde o günler Hasibe'ciğim!
- Sen benim dediğimi tatbik et bak ne güzel bir sonuç alacaksın.
- İnşallah canım, inşallah!

- Kız, gene ne var, niye ağlıyorsun böyle?
- Ben ağlamayayım da kimler ağlasın kardeş...
- Nedenmiş o?
- Hani geçenlerde rüyah bir tavsiyede bulunmuştu ya...
- Ee, ne oldu?
- Ne olacak, dediğin gibi önce aldırmadı, ikinci gün aynı rüyayı anlattım, gene bir ses yok. Üçüncü gün ise harekete geçti; rüyamı dikkatle dinledi, bunda bir iş var, çözümlemek gerek diye söylendi, ümitlendim.
- Eee?...
- Akşam eve bir paketle geldi.
- İyi ya kardeş, hediyen gelmiş işte, ne var bunda ağlayacak?
- Ne hediyesi kardeş, ne hediyesi?!
- E, peki ne vardı paketin içinde öyleyse?
- Kitap vardı kardeş, kitapapp...
- Aa, ne kitabı kız?
- «Rüta Tabirleri» kitabı... Huuuul... (Ağlar).

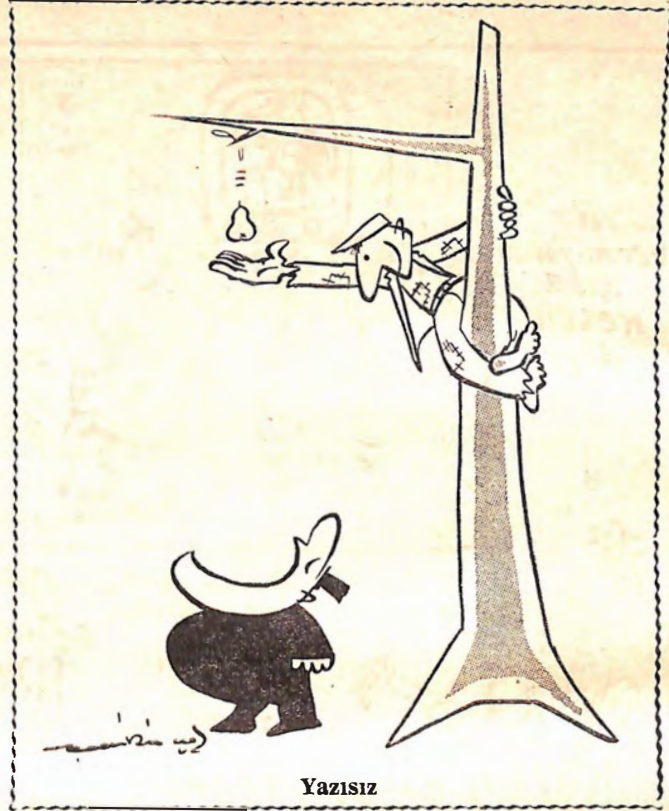
ÇİÇEK

1 — EVLİLİĞİN İLK YILLARI :

- Bak karıcığım sana çiçek getirdim.
- Ah, ne zahmet ettin kocacığım.
- Hiç zahmet mi olurmuş, bilâkis büyük bir zevk oldu benim için.

Kadın, kendi kendine: «Ah benim anlayışı kocacığım. Ne güzel bu çiçekler böyle. Hem de benim en sevdiğim çiçeklerden almış. Ah şu güllerin, karanfille-

Yazısız

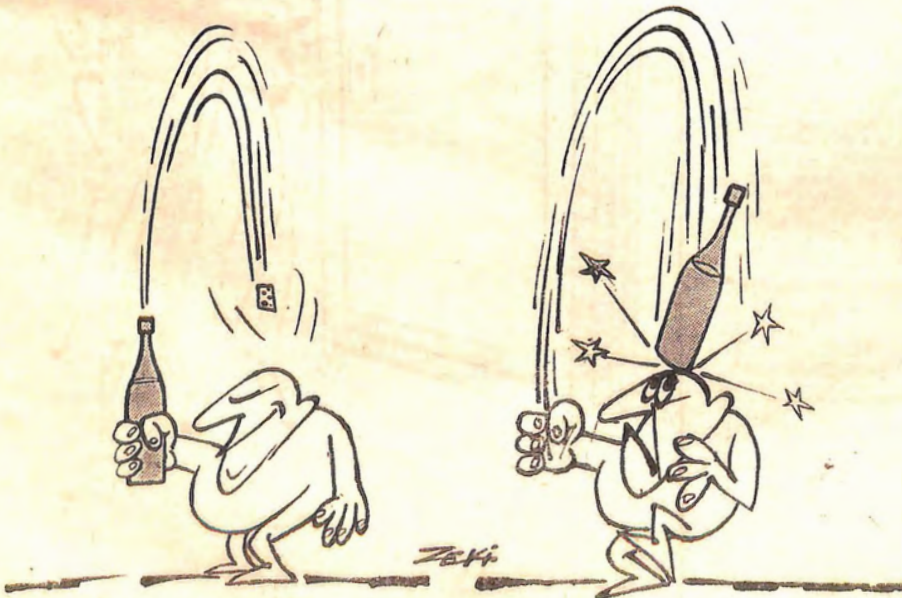
rin letafetine hak. Şunları bir vazoya koyayın da sararıp solmasınlar. Ömürlü bir çiçek kadeş nârin, bir gün kadar kısaa, ağlama değmez hayat bu gözyaşlarinaa...

2 — EVLİLİĞİN ON YILDAN SONRASI :

- Hanım, al şu çiçekleri, vazoya koy bakım.
- Nereden aklına esti eve çiçek getirmek, hiç getirmezdin ya.
- Yok canım, neden getirmez mişim bakayım, her gün olmasa bile sık sık getirirdim işte. Ne çabuk unuttun. Hadi bırak dırdırı da koy şunları vazoya, solmasınlar.
- Sen bırak dırdırı. Benim bildiğim sen eve çiçek getirdin mi muhakkak işin içinde bir çapanoğlu vardır, ya izin isteyeceksin gece arkadaşlarınla çıkmak için, ya da işlediğin bir kabahati affettireceksin. Söyle bakayım bugün hangisi var işin ucunda?...
- Hiçbiri de yok. Gönülünden öyle geldi yahu, Allah Allah, keşke getirmeseydim!...
- Kadın, kendi kendine: «Vardır, işin içinde bir iş vardır, yoksa getirmez bu çiçekleri. Soldurdu bu herif beni, bir çiçek kadar rahatım olmadı bundan benim. Şu çiçeklerin çirkinliğine bak, ucuz bulmuş da almıştır bunları, yoksa nerdee!...

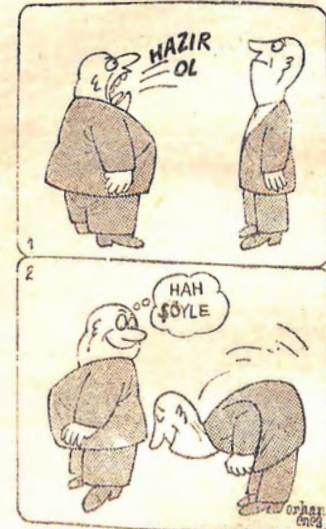
Erhan TİĞLİ

Zeytinyağı yolsuzluğu yapanlar tutuklandı. — Gazeteler —

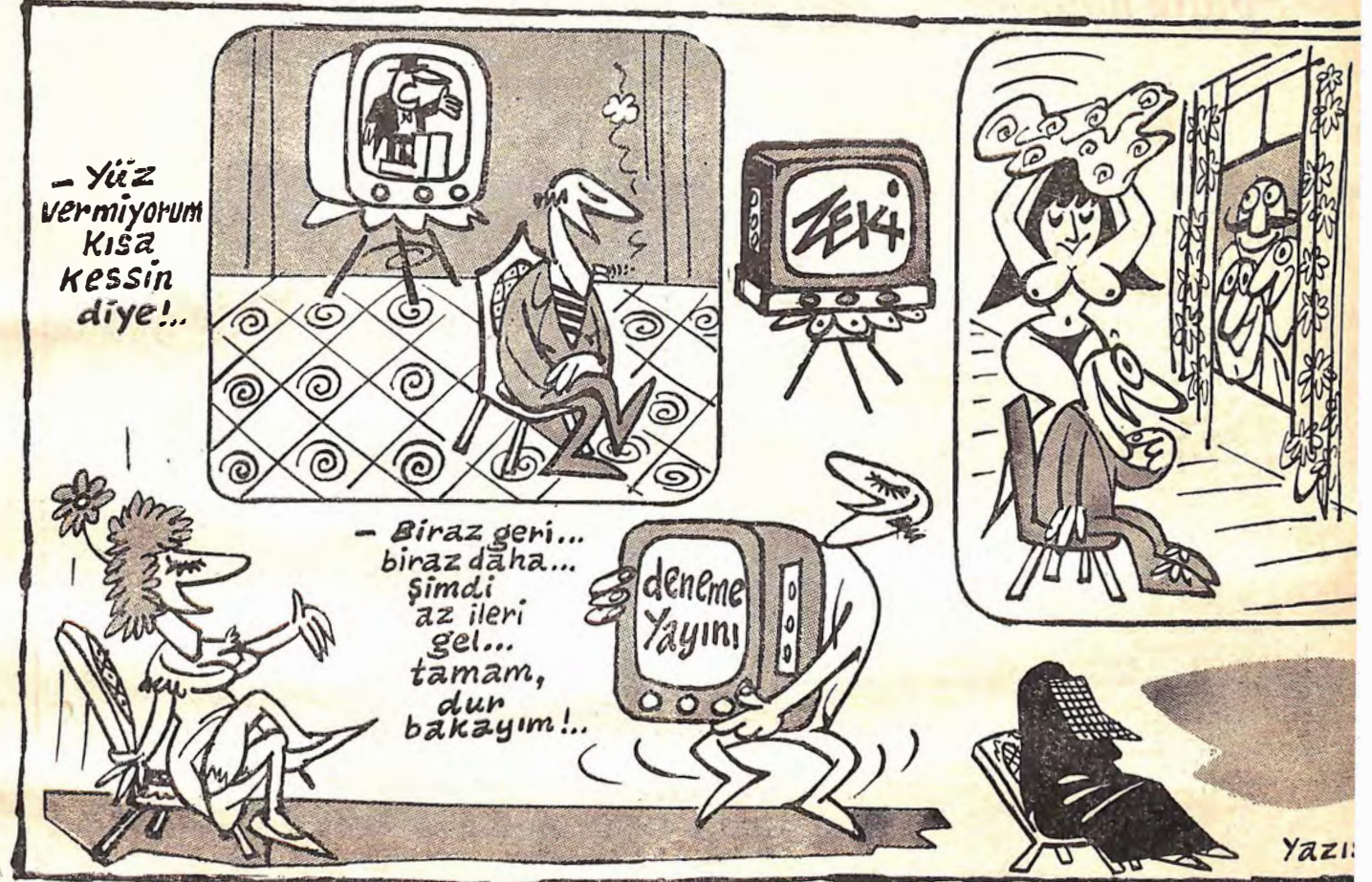

Demirel iktidarının, yolsuzluğu cezalandırışı...

Erim iktidarının cezalandırışı!..

Az yazılı

YEDİ

PAZARTESİ :

Asıl kabadayılık

Hemen bütün gazetelerde aynı manşet:

«Ortak Pazar'a girdik!»
Bu ne sevinç birader?
Gümüşü yok, vergisi yok. Eee, böyle bir yere babam da girer.
Bahik Pazarı'na adımım atabiliyor musun; işte o asıl hüner!

SALI :

Su kadere bakın

Tarımda umutlanmadık, görülmedik çoklukta ürün almanın sevincini tatmadan, kara bir düşüncedir sardı hepimizi:

«İhtiyaç fazlasını ne yapacağız?»
Oyle ya, bunun buğdayı var, pancarı var, pamuğu, tütünü, fındığı var. Fazlalık bir iki kalemden ibaret olsa, alıştığımız yola başvur: Dök denize kurtul!

Ama bunca fazlalığı nasıl yok e. dersin?

Neyse ki hükümet çaresini bulmuş, boşuna kafa yormayalım diye gazeteler sıcak sıcak haberi vermiş: «Buğday fazlasını ihraç için Ortak Pazar ülkelerinden izin istedik.»

Alınınıza böyle yazılmış demek. Darlıkta, yardım iste; bollukta, izin...

Kuzum, ömrümüz hep istemekle mi geçecek bizim?

ÇARŞAMBA :

Durulur mu!

Sabah gözümlüzi açmamızla haberi duyuramaz bir oldu:

«Mark'ın değerini yükselttik!»
İyi ettik, güzel etik ama neden bu kadar acele ettik? Allah bilir paralarının değeriyle oynamayı, dostumuz Almanlar bile düşünmemişlerdi.

Şimdi de bizim davranışımızın nedenini düşünüyor olmalılar.

Gergi para işlerine pek aklımız ermez ama, bunu biraz da kendi çıkarımızı korumak amacıyla yaptık galiba.

«Lira'ya güveniyorduk, lira düştü» dedik. «Dolar'a güveniyorduk, dolar düştü» dedik.

Güvendiğimiz tek dal Almanya olduğuna; her tutduğumuz dal da bir bir koptuğuna göre, onlar düşürmeyi akıl etmeden biz Mark'ı yükseltmeye karar verdik!

PERŞEMBE :

Yoksa kimden öğrenirdik?

Trafik kazalarını önlemenin çareleri arandıkça, nedense kazalar çoğalıyor. Son bir kaç gün içinde ardi ardına meydana gelen kazalarda.

DÜNÜMÜZDEN BİR FIKRA :

Nihayet hallettik

Anadolu'daki dostlar, iki gündür İstanbul trafğini görmeyin. Su gibi, yağ gibi akıp gidiyor. Hiçbir yerde takılmak yok, hiçbir kavşakta çatışmak yok!

Birdenbire ne mi oldu? Hiç cannn, benzin yokluğu yüzünden otomobiller çalışmıyor da...

BEDİİ FAHİ
DÜNYA: 26/6/1958

— Göğüs mütehassısıymış... B

Ar mısın?
Sen o perdeyi
kapat...
En de bu
perdeyi
kapatayım!..

- Ne yapalım
Karıcığım...
bu da
bizim
televizyonumuz

- Yeter
seyrettiğin...
çek
gayri
hemşerim!

bedava muayene ediyor!..

ki can kaybı, silâhlı çatışmalara sahne olan ülkelerdeki kayıpların çok üstünde.

Sadece Ankara - İstanbul yolunda iki otobüsün çarpışmasında 13 ölü, 45 ağır yaralı var!

Peki, kaza nedeni?... Canını güçlükle kurtaran yolculardan biri, «Ayakta tam 21 yolcu vardı» diyor.

Bu ifade biraz olsun hazalardaki nedeni gün ışığına çıkarıyor değil mi?

Tanrıya binlerce şükür ki, konuşabilecek sağlamlıkta bir kişi bırakmış geride.

«Ayakta tam 21 yolcu vardı» Evet, iki otobüsten 13 kişi öldü, 45 kişi hastanelik oldu, ifade için bir vatandaş sağlam kaldı!

CUMA :

Hani bilsek...

«Müteahhide beş kuruş borcumuz yok» diyen Atabey, ardından sevincinin nedenini açıklıyor: «Aksaray üst geçidi Kasım'da açılacak.»

Başkanın sevincine doğrusu biz de katılmak isterdik ama, neye sevindiğini bilmiyoruz ki... Bu mutluluk nerden geliyor?

Gecidin bitmeden trafiğe açılacak olmasından mı; alacağı kalmayan bir müteahhit bulmasından mı?...

GÜN

CUMARTESİ :

Mutlu bir kayıp

EOKA lideri, Kıbrıs'taki katliamların önderi Grivas'la ilgili bir haber ortalıkta çalkanıyor son günlerde: «Grivas ortadan yok oldu!»

Ne diyelim; darısı kalanların başına!

PAZAR :

Zarar kimin?

Ünlü bir İngiliz bankeri, doların düşmesi nedeniyle dünyayı Amerika'ya yardıma çağırıyor.

Akil erdirebildiniz mi? Para, Amerika'nın; banker, İngiltere'nin...

Para dalgalanmalarında daha başka dalgalar olduğundan kuşkuluyor insan.

Zira baksanıza kazığı yiyen kim, feryadı basan kim?

Gık demezken zararı gören fakir ülkeler, dünyaya avuç açıyor İngiltere'deki bankerler!

Vedat SAYGEL

GÜNÜMÜZDEN BİR FIKRA :

Asıl soru

FİLA yöneticileri Sofya oturumunda bütün ülkelerin yetkililerine şampiyona hazırlıklarıyla ilgili sorular sormuş. Onlar da cevaplandırmış. Sıra bizimkilere gelmiş:

— Şunu yaptınız mı?

— Hayır!...

— Bunu yaptınız mı?

— Hayır!...

Tam 7 soru... Ve 7 tane «Hayır» bizden...

FİLA nazik, sormamış sekizinci soruyu:

— Peki, ne diye buraya geldiniz?

TERCÜMAN: 2/9/1971

HALİT KIVANÇ

Bizi Hangi KUVVETLER Yönetiyor

• SUAVİ SÜALP •

KALDIRMA KUVVETİ :

İnsan, doğduğundan beri bir şeyi kaldırmak, öteye koymak, taşımak arzusu içindedir. Hamallık denen meslek de bundan doğmuştur. Her insan kendi beğeninin içinde ikisi kadar ağırlıkta bir cismi kaldıracaktır. Fakat herkesin kaldırma gücü başkadır. Bir insan ömrü boyunca tam 6578595 kilo yük kaldırır. Buna ufak valizler ve çantalar dahil değildir. Bazı insanlar diğer in-

sanlardan daha çok kaldırır. Bunların manevelâ gücü daha fazladır ve kollarında uzunluk vardır. Kaldırma gücüne karşı olan indirme kuvveti ortalama olarak 55 olduğu zaman insan o cismi havada tutar. Halterciler bu sınıfa girer...

AÇMA KUVVETİ :

Bu kuvvetin içine yırtma, koparma kuvvetleri de girer. Açma kuvveti her insanda aynı derecede kuvvetli değildir. Çünkü açmak için kuvvet ister. Açma kuvveti, kapalı bir şeye karşı girişilen vahşi ve gaddar bir inadın sonucu olarak kendini gösterir. İnsan bir şeyi açacağı zaman bir iki açma yerse daha iyi açar. Hamur açma, kapı açma, etek açma, gazoz açma, ev açma, konserve açma çeşitli açma çeşitleridir. (Çeşitli çeşit olur mu?) Neyse... En çok açma kuvvetine sahip olanlar çilingirlerdir. Fakat açılan her şey derhal kapanmalıdır. Açmanın herkesi aynı derecede faydalı olduğu söylenemez. Bir şeyi açmadan önce iyice düşünmek iyi olur. Açılmayan bir şeyi açmaya kalkmak yüz kızartıcı bir harekettir. Bu gibilerin ruhsatları geri alınır ve bir daha hiçbir şeyi açma müsaadesi verilmez.

TIRMANMA KUVVETİ :

İnsanoğlu, maymundan geldiği için tırmanmayı çok sever. Buna çıkma kuvveti de denir. Bu kuvveti, çıkarma kuvveti ile karış-

BU suali sorduğum zaman birçok ukalâ, «Bunu bi miyecek ne var, gizli kuvvetler..» diyecekler... Halbuki bu iddia sadece birisidir ve diğer birçoğunu hasır altı etmeye çalışmaktır... Terbiyesizliğin lüzumu yok. Biz burada ilmi ettiller yapıyoruz... Neticeleer açık olarak halkın gözü önüne serilmektedir... Sağdan soldan lafa karışsınız bilmediğiniz birçok şeyi öğrenmekten hem mahrum kahr, hem de 50 lira ceza ödersiniz... Susun da dinleyin... İşte bizi başlıca aşağıdaki kuvvetler yönetmektedir...

tırmamak şarttır. Neden böyle dir, söylenemez. Her insan aynı derecede tırmanamaz. Müşkül durumlarda kullanılan bu kuvvet, bilhassa baskın esnasında düz ve yüksek kayalara, duvarlara tırmanmak için faydalıdır. Tırmanırken ellerin ve tırnakların rolü büyüktür. Ayaklar ve dizler daha ufak role çıkarlar. Tırmanma kuvvetine en çok sahip olanlar hırsızlardır.

ATLAMA KUVVETİ :

Atlama, bir mesafeyi yürümeden geçmeye derler. Bunu uçmakla karıştıranlar vardır. İnsan zarurî vaziyette bir mesafeyi bir hamlede geçmeye çalışır. İşte bu anda atlama olur. Neye atlarsa atlasın, iyi atlamalıdır. Atlarken dikkat edilecek özellik, ayakların yerden 35 santim kesilmesidir. Kesilen ayaklar sonradan takma ayakla değiştirilir. Atlamada en büyük rolü ayaklar oynar. Ayakları kuvvetli olan biri öbürkülerden daha iyi atlar. Atlama, bir yer atmak için de kullanılır. Buna yüksek atlama derler. Uzun atlama daha alçaktan yapılır. Atlamayı iyi başaran biri başkalarını da iyi atlatır. Atlamada en çok dikkat edilecek şey de atladıktan sonra ayaklarını katlamak ve ayak izlerini silmektir. Çünkü polis atılanın yeri görtüp ayak izinden sizi yakalar.

ŞİŞİRME KUVVETİ :

Bu kuvvet nefese dayanır. Havada dolu ciğerlerle yapılan bu vaziyet şişirme kuvvetinden ileriye gelir. Çok nadir kullanılan bu kuvvet bir şeyi şişireceğimiz zaman kullanılır. Buna da kuvvetli ciğer ister. Doktor muayenesinden geçmeden bir şeyi şişirmeye kalkmak çok tehlikeli olur. Çünkü şişireni bekleyen en büyük

tehlike şişmektir. Vücudumuzdaki oksijenin yüzde onunu kullanarak yapacağımız bir şişirme işinde fazla basınç bize zarar verir. Bu zamanlarda mutlaka insanın yanında bir oksijen pompası bulunması lâzım gelir.

PARÇALAMA KUVVETİ :

En vahşi kuvvettir ve insanda bol miktarda vardır. Ezaneden de temin edilebilir. Her insan bir an gelir her şeyi parçalamaya kalkar. Ağzı köpürür, kulakları uğuldar, ter basar ve hıcum eder. İşte o zaman kendi kuvvetinin beş misli bir kuvvete sahip olur. Böyle bir insanı yerinde derhal zaptedip yakalamak ve ondaki kuvveti bir hortumla silşelere doldurmak lâzımdır. Aksi halde meydana gelen enerji kötü niyetlere kullanılır. Doktor Şinasi Meltem geçenlerde parçalamaya hazır bir adamı yakalamış ve ondaki kuvveti bir şişeye doldurmuştur. Bu şişeden bir damla içmeye kalkan doktor aniden canavarlaşmış ve sırayla karısını, iki oğlunu, kaynanasını, aşağı kattaki altı çocuklu aileyi parçaladıktan sonra kendini parçalarken kuvveti bittiğinden bitkin halde yakalanmıştır. Parçalama kuvveti eğer insanlardan elde edilebilseydi fen ve ilim çok ilerler, otomobiller, uçaklar bir saatte 56 kilometre yapardı. Netice olarak parçalama kuvvetini her zaman kullanmayınız. Ancak lüzumlu ve zararsız vaziyetlerde kullanınız. Siz bir insansınız, hayvan değil...

TUTMA KUVVETİ :

İnsanın en büyük kuvvetlerinden biri de tutma kuvvetidir. İnsan istediği her şeyi güzelce tutabilir. Tutamadığı şey de kaçar. Balık tutmak, nöbet tutmak, kuş tutmak, öteberi tutmak tutma

kuvvetinin çeşitleridir. İnsanoğlu tuttuğunu da bırakmak bilmez. Fakat neyi tutarsa tutsun bir zaman sonra bırakmak zorundadır. Tutmanın bir başka şekli de tutunmaktır. Tutunmak, müşkül bir andaki tutmaya derler. Bir işte tutunmak, bir ağaca tutunmak, başkasının paçasına tutunmak hep zor zamanlardaki tutma şekilleridir. Tutma kuvveti en fazla olan kimseler polisler ve bekçilerdir. Bunlar tutmak

İçin çalışırlar. Kaideye göre kim neyi tutarsa tuttuğu şey tutulmuş sayılır. Tutulmuş olan bir şeyin başkası tarafından tutulmaya kalkması doğru değildir. Çünkü ortada tutulacak çok şey vardır. Yalnız tutarken kaçırılmaya dikkat etmelidir.

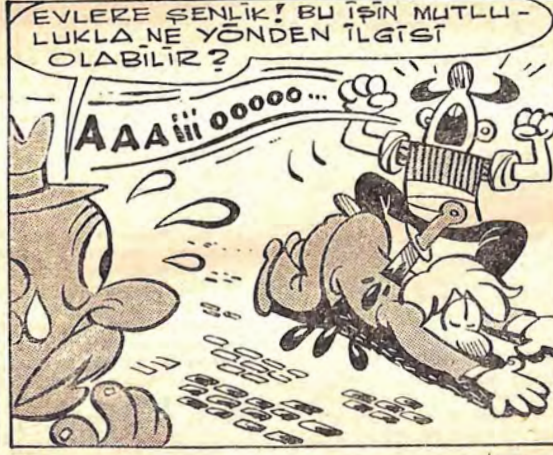
GİZLİ KUVVETLER :

Bunları burada açıklamak doğru değildir. Çünkü bu kuvvetler görünmezler. Toz, ruh, sihir, büyü halinde havada bulunurlar ve insanın kulağından girip burnundan çıkarlar. Bu kuvvetlerin menbağı Kayıdağı yakınlarında bir yerdedir. Fakat Belediyeye kapatılmıştır. Civarından geçmek de yasaktır. Ayrıca dünyanın birçok yerlerinde gizli kuvvet merkezleri bulunur. Fakat buralara da yaklaşan görülmemiştir. Gizli kuvvetlerin insana faydalı mı zararlı mı olduğu kimse tarafından bilinmez. Fakat bu kuvvetlere sahip olan insan muhakkak ki bambaşka bir kimsedir. Bunlar aksi gibi kendilerinde gizli kuvvet bulunduğunu söylemezler. Ani olarak o kuvvete başvururlar. Her gizli kuvvet sahibinin bir zayıf tarafı vardır. O da kekiktir. Bu adamlar kekik kokusunu duyunca gizli kuvvetlerinden bir eser kalmaz. O zaman bunların derhal üzerine atlamak, parçalama kuvvetini kullanarak parçalamak lâzımdır. Böyle bir durumda oradan geçen her insan onlara karışmamalıdır. Birakin birbirini yesinler.

HER HAFTA BİR Olay

MİM UYKUSUZ

büyük konser

Nurettin Türker

KENTİN gençleri, cadde üzerin-
de eski bir dükkânı kiralayıp,
kapisına da «Özen Kulüp ve
Lokali» diye yazmışlardı. Ay sonu
gelip de dükkân sahibi kirayı iste-
yince kimi on, kimi beş, kimi de
iki buçuk lirayı ortaya atıp, yüz li-
rayı zor topladılar. Sonra da düşün-
celeri ve kederleri daha koyulaştı:
«— Buraya lokal diyoruz ama, otu-
racak ne masamız, ne sandalyemiz
var!»

«— Özen Kulübü kurduk ama ne
top, ne ayakkabı, ne forma var!»
Bir «komite» halktan ve tüccarlar-
dan yardım toplamaya çıktı. Aksilik
bu ya, kimselerde para yok, esnafın
işli iyi değil, üstelik alaylı bu hikâ-
yenin yürütmeyeceğini söyleyen de
çok. Yılmadı gençler:

«— Belediye salonunda bir temsil
verelim...»

«— Temsil için malzeme, giysi,
yâni para gerek. Zor biraz...»

«— Avans alacak birini bulsak.
Belki taksitle işimizi gören de çı-
kar.»

«— Piyangoya ne dersiniz?»

«— Elli kuruşluk yardım makbu-
zunu almayan, bir liralık bilet mi a-
lır?»

Böyle umutsuz günlerden bir gün,
gençlerin şansı yaver gitti. Elinde
«Bond» cantası ile konser simsarı
biri kente uğradı:

«— Büyük bir liste, büyük bir tur-
ne, büyük bir konser...» diyordu or-
ganizatör. «Kimler yok, kinler...
Yiğitler, koçlar, analar, yeğenler,
kardeşler ve de nikâhlı, nikâhsız, â-
dî, sözü geçenler tekmi bir den söz-
kün edecek, bu tarihi buluşmayı siz-
lere sunacaklardır...»

Gençler, gökte arayıp yerde bul-
dıkları bir fırsata dört elle sarıldılar.
O sırada hem sinemayı çalıştı-
ran, hem de böyle eğlenceleri tertip-
leyen Fahir, araya girdi:

«— Bu işin üstesinden gelemezsi-
niz...» dedi gençlere. «Bana bırakın
şu konseri, kulübe de kârdan bir
yüzde vereyim.»

Büyük liste, büyük konser, büyük
kâr... Gençler «olmaz» dediler Fa-
hir'e. Hemen oracıkta açılan «Bond»

cantası binbeşyüz liralık bir anla-
şma senedini ortaya serdi. imzalar
çakıldı, ayın son pazarı gün olarak
tesbit edildi ve olgun çıkan organi-
zatör kapora almakta inat etmedi.
Yüz tane de afiş bırakan simsar git-
ti ve gençler kolları sıvadılar...

Gençler, lokalin önüne bir masa
atıp üzerine temiz bir örtü serdi-
ler; üç kişiyi de başına dikip bilet
satmakla görevlendirdiler. O arada
Belediye'nin hoparlörü de duyanlar
bir daha dıysun diye, inatla anonsa
devam ediyordu.

Salon üçyüz kişi alır, ama aradan
üç gün geçtiği halde on'dan fazla
bilet satılmadı.

«— Olsun...» dedi gençler. «Daha
bir hafta var. Hele hele...»

Konser günü, gençlerin ileri göz-
cülleri haberi yaydı:

«— Geliyorlar... Minibüs görün-
dü...»

Az sonra on kişilik bir grup kent'e
ayak bastı. Soğuk ayranlar, üstüne
çaylar, kahveler içilirken, gençler-
den biri ağızta fotoğrafı gelen.
leri benzetmeye çalıştı, olmadı:

«— Bir minibüs daha mı var ar-
kada?» deyip, meseleyi organizatöre
sordu.

«— Yanılıyorsunuz...» dedi orga-
nizatör. «Sanatkarlar ince ruhludur.
Her gün aynı saç modelinden hoş-
lanmazlar. Sizi aldatan da bu...»

Grup dinlenirken, belediye hopar-
löründeki ses de coşmuştu:

«Kıymetli hemşerilerimiz. Günler-
dir gelir mi, gelmez mi diye merak
ettiğiniz ve sokaktaki afişlerini sö-
kerek evlerinize astığınız değerli
ses ve sahne sanatkarları şu anda
kentimize gelmiş bulunuyorlar. Bu
akşam...»

Akşama kadar on, yirmi derken
toplam yüz bilet satıldı. Yediserbu-
çuk liredan yediyüzelli lira.

Sanatkarlar hazırlanan, saat yirmi-
bire dayandığı zaman organizatör
gelip parayı istedi.

«— Anlaşmamız binbeşyüz lira. El-
de var yediyüzelli...»

Salondaki tepinmeleri, ışıkları ve
alkışları duyan organizatör insafa
geldi:

«— Şu yediyüzelliyi verin de...»
dedi. «Konseri başlarız. Programın
yarısına geldik, kalan yediyüz
elli'yi de bulursunuz. Bulamazsanız,
program orada sona erer...»

Konser başladı. Gençler de sağa
sola koşuştular. Ama, yedibuçuk li-
ra verip konsere gelmeyen biri, tu-
tar da elli, yüz lira verip sıkıntıya
girer mi?

Sinemacı Fahir, sanki gençleri iz-

liyormuş gibi kenardan kenardan
yanıştı yanlarına:

«— Ben size demedim mi?» dedi.
«Bana bırakaydınız şunu, en azın-
dan kulübün iki aylık kirasını da
çıkarırdınız. Ya şimdi?..»

Gençler, Fahir'in çevresini sardı.
«Fahir de yaşlı değildi ki, o da genç
sayılırdı. Bu mesele de gençliğin
meselesi olduğuna göre, bir çaresi
varsa bunu yapmak zorundaydı Fa-
hir.»

Kafasını kaşdı kaşdı ve sonunda
kararını verdi Fahir:

«— Peki arkadaşlarım...» dedi.
«Yalnız, bir daha konserlere burnu-
nuzu sokmayıp bana bırakacaksi-
niz.»

«— Aman, bir daha mı, senin ol-
sun...» dedi gençler.

Fahir alınma iki şaplağ vurdu:

«— İçerde A partisi ile B partisi
başkanları var mı?»

«— Yirmişer kişilik gruplarla ay-
rı ayrı oturuyorlar.»

«— Güzel. Biriniz benimle gelsin.
Yarım saat sürmez, döneriz. Haydi
arkadaşlar, siz de kapıları kapatın,
girin içeriye, keyfinize bakın.»

Gençlerin içi rahat, salonda bir
köşeye kuruldu. «Allah Allah, bü-
yük sanatçıların ne sesleri, ne de ha-
reket ve mimikleri bir şeye benzi-
yordu. Gidip sormalıydı bunu sim-
sarından.»

Organizatör her zaman nazik ve
her zaman olgun bir insan:

«— Yollarınız berbat...» dedi. «Mini-
büs yokmuş çıkarken hepimiz terli
yorduk. İnşâ geçtiği zaman da sert
bir rüzgâr... İki saat içerisinde nez-
le, grip, bronşit olmayanımız kalma-
dı. Bu kadar sesleri çıktığına şük-
redelim.»

Konserin yarısı tamamlanmıştı.
«On dakika ara» deyip, perdeyi çek-
tiler. Hemen ardından perdenin ö-
nüne bir masa kondu. Fahir, iki ko-
luyla zor kucakladığı büyük ve ağır
bir paketi yavaş yavaş getirip ma-
sanın üzerine bıraktı. Mikrofonu e-
line aldı, seyircileri selamladı:

«— Gençliğin gecesi demek, sizin
geceniz demektir, hoşgeldiniz...» de-
di. «Aramızda değerli A partisi baş-
kanı sayın Akif beyle, değerli B par-
tisi başkanı sayın Çakır bey de bu-
lunuyorlar. Kendilerini ayrı ayrı se-
lamlar, saygılar sunarız. Muhterem
konuklarımız. Kentimizde gördüğün-
üz ve takdir ettiğiniz gibi, böyle
ender konserler ve böyle ender top-
luluk her zaman meydana gelmez.
İstedik ki, bu güzel geceyi daha da
renklendirelim. Her zaman hatırla-
yacağınız, unutamayacağınız özel bir
anısı olsun. Bir saniyenizi rica ede-

ceğim. Lütfen... Evet, buyurun ham-
fendi...»

Sahne perdesinin aralığından kon-
ser topluluğunun en güzel kadını
çıktı ve kırtı kırtı Fahir'in yanına
dikildi.

«— Gecenin sürprizi...» dedi Fahir.
«Maddi ve mânevi değeri yüksek iki
hediye var sizlere. Doğrusu, ge-
cenin en şanslı kişisini şimdi den
merak etmeye başladık. Açılışla-
rım efendim. Saatiye bakıp on da-
kika açık artırma yapacağım. On
dakika sonra, artırma kimde kalır-
sa yanınızda gördüğünüz bayanı ya-
nağından öpmeye hak kazanacak.
Ayrıca, şu masanın üzerinde duran
hediye de alacak. Evet, saalleri-
mizi ayarlayıp, artırmayı açtık bay-
lar...»

«— Önce sen başla Fahir...»

«— Benden mi? İşte on lira. E-
vet, bekliyoruz...»

«— Bakkal Recep'ten de on lira...»

«— Eder yirmi... Evet, artıran...»

«— Otuz lira. Hamal Cezir'den...»

«— Otuz buçuk lira...»

Fahir, sinirlendi:

«— Rica ediyorum. Buçuklu hesap
bilenler heveslerini başka yere sak-
lasın...»

«— Kırk lira...»

«— A partisinin sayın başkanı A-
kif beye teşekkür ederiz...»

«— Seksen lira...»

«— B partisinin sayın başkanı Ç-
akır beye teşekkür ederiz...»

«— Yüzaltmış lira...»

«— Yine A partisinin sayın başka-
nı...»

«— İkiyüz lira...»

«— Yine B partisinin sayın baş-
kanı...»

Yirmi dakika sonra, hasılâtın bin
ikiyüz lirayı bulduğu saniyede artır-
ma kesildi ve A partisi başkanı Akif
beyde kaldı. Akif bey süzülme süzülme
sahneye çıktı. Alkışlar, alkışlar ar-
nasında dudaklarını bayanın yanağı-
na yapıştırdı. Bundan bir şey anla-
mamış olacak ki ikinci kez uzan-
dı, öbür yanağına eğildi. Alkışlar,
alkışlar arasında masadaki hediyeyi
aldı. «Aç... Aç... Aç...» diye bağırış-
ları kıramadı, paketin ipini gözdü.

İçice sarılmış on'a yakın gazete
kağıdından sonra, göbekteki hazi-
ne ortaya çıktı: Kırmızı kırmızı do-
matesler...

B partisinin sayın başkanı, bu
fırsatı kaçırmadı, kurulu yayından
boşandı:

«— Gördün mü şimdi? Sık da su-
yunu iç...»

Akif bey renkten renge girdi. Bu
lâfın altında kalacak değildi ya, kap-
tı iki domatesi, fırlattı Çakır beye:

«— Ağzın sulanmıştır, sen iç...»

Ayakta bekleyen gruplar bu işa-
retle hemen kapıştı, birbirine girdi.
Tekmeli, yumruklı bir boğuşma a-
çılmış oldu.

«— Gençler, sahnenin arkasında
toplansın...» dedi Fahir. Sonra da
organizatörün karşısına geçtiler:

«— Arkadaşlarım acele ettiler...»
dedi Fahir. «Bizim buraya, böyle
uydurma, bu kadar dökülen bir kon-
ser grubunu getirmeye nasıl cesaret
ettin, söyle bakalım? Rezil olduk
be. Hem, beşyüz lira neyinize yet-
mezdi? İkiyüzelli lira da haraç alır-
sınız ha? Nerde o bayan? Tamam,
buyurun size helâlden bir yüzük.
İki kez yanğından öptü diye, çok
bile. Şimdi, daha konser filân ha-
vası kalmadı. Hani, program yarıda
kesildi diye sizden bir şey isteyecek
değiliz. Anlayışlı kimseler biz. Ya-
vaş yavaş toparlanın...»

Organizatör, mırın kırın etti ya.
sonunda helâllaştılar. Fahir, binyüz
lirayı gençlere verdi:

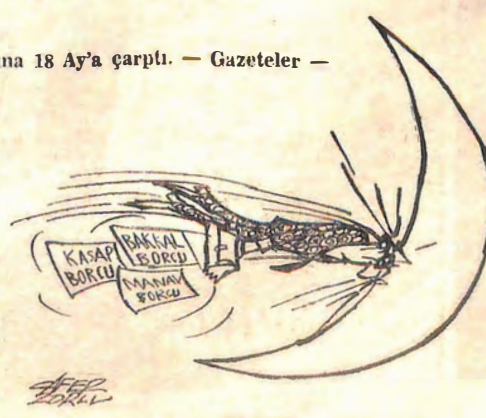
«— Lokale bir kaç masa, sandal-
ye alın...» dedi. «Takımı da kurun
artık. Haydi şimdi gidip birer dem-
li çay içelim...»

Gençler sokağa çıkarken, salonda-
ki kavga hâlâ devam ediyordu

Nurettin TÜRKER

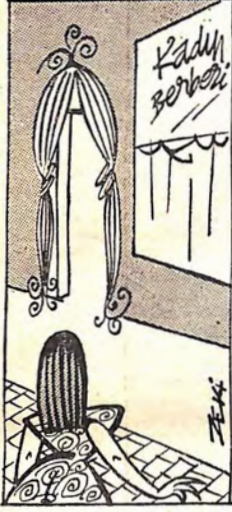

ONLARDA...

BİZDE!..

SİZİN İÇİN

YAZISIZ

ALTIN

Bizim kasabanın Fevzi Çakmak köprüsünün başında 7-8 yaşlarında bir çocuk elinde bir beşbirlikle oynuyordu.

O sırada taşradan gelen bir vatandaş çocuğun elindeki altını görünce yanına yaklaştı:

— Evlâdim, o elindeki demir parçasını bana ver, sana on tane lira vereceğim! dedi.

Çocuk:

— Amca, dedi, para filân istemem, yalnız bir kere eşek gibi anırım, bu demir parçasını size veririm!...

Bunun üzerine adam bir sağa, bir sola bakındıktan sonra eşek gibi anırdı ve sonra da çocuktan altını istedi.

Çocuk gülerek:

— Amca, dedi, siz eşekliğinize rağmen bunun altın olduğunu biliyorsunuz da ben insan olduğum halde nasıl bilmem!...

Ve altını cebine koyar.

HASTA

Hastanede yatıyordum. Bulduğum koğuşa yaşlı bir hasta getirdiler. Ertesi gün doktor, şikâyetleri dinliyordu. Yaşlı hastaya yaklaşıp:

«— Nerenden şikâyetçisin bey amca?» diye sordu.
Yaşlı hasta:

«— Böbreklerimin, ciğerlerimin, midemin, v.s... filmini alın. Kısacası her yerimi onartmak istiyorum» demez mi?
Yavuz Selim OĞUZ
M. Cumhuriyet İlkokulu öğretmeni — Sürüç/URFA

KARA ÖKKEŞ

Maraş istikametinden gelip Gaziantep istikametine gitmekte olan otobüsü trafik polisi durdurur:

— Bütün Ökkeş'ler aşağı insin, der.
Bir anda koca otobüs boşalır. Yalnız içeride bir kişi kahr. Polis sorar:
— Sen niçin inmedin? Sen Ökkeş değil misin?...
Otobüsteki şahıs şu cevabı verir:
— Ben Ökkeş değilim, Kara Ökkeş'im.

Yavuz Selim OĞUZ

M. Cumhuriyet İlkokulu öğretmeni — Sürüç/URFA
KADIN BERBER

Caddemizde, personeli son derece cana yakın, işlek bir berber salonu vardır. Yakın olması nedeniyle sık sık traş olmaya giderim. Bir gün usta (Bayan Rosmaria) hastalanınca, kendimi çırak kız (Monika) nın koltuğunda buldum.

Hava son derece sıcaktı. Henüz yüzümün sol tarafını bitirmeden üç yerinden kesmişti. Sıkıntı ve acıdan neredeyse patlayacak duruma gelmişim. Gayri ihtiyari Monika'ya baktığımda gözlerimden iki damla yaş süzülür. Bunu gören Monika, duygulandı ve içli bir sesle sordu:

— Memleket hasreti değil mi?

Mehmet DUMANOĞLU

5 Köln 41, Gustav Str. 10 — ALMANYA

Kazazede şoför hastahane!

— Yal Öyle mi, bak bakalım kenarda otlayan eşek ekine girmiş mi? diye bağırdı.

Duran BULUT
Cum. Mah. Sanayi Cad.
BANAZ

İSKELET BAŞI

Antalya'da bir müzeye gittik. Tarihi eserler arasında bir iskelet başı gözümüze ilişti. Görevli kişiyse:

— Bu iskelet başı bir kadına mı yoksa bir erkeğe mi ait? diye sordu.

Görevli:

— Kadın başı, dedi.

Babam:

— Nerden anlaşıyor? diye sordu.

Görevli, şu cevabı verdi:

— İskelet başının çenesi düşük de ondan anlaşıyor.

Dilek KAFKAS
Göztepe İstasyon Çıkamazı
No. 72, Daire: 1
Kadıköy/İSTANBUL

ÇOLUK ÇOCUK NASIL?

Uzun zamandır görmediğim hoşsohbet bir arkadaşına bir gün yolda rastladım. Mutat selâmlaşmanın sonunda, «Çoluk çocuk nasıldır?» diye sordum.

— İyidirler, büyük kız doğurur, anası ötürür, küçük kız deli gibi bağırır. Görüyorsunuz ya gayet güzel geçinip gidiyoruz, cevabını verdi.

Ahmet ÖZAL
Kemiklilere İlkokulu Öğ.
Saruhanlı/MANİSA

TOPUZ

Trakya köylerinden birinde düğüne davetliydim. Gelin almaya giden minibüsün en ön sırasında damadın yaşlı halası ile yan yana oturduk. Haya-tında ilk defa minibüse binmiş olan yaşlı kadın, uzun bir süre dikkatle şoförün yaptığı hareketleri seyrettikten sonra sert bir sesle:

rak süratle oradan uzaklaştı.

Hüsamettin BİLGE
Kale Mahallesi
Cizre/MARDİN

SIZE!

Yatılı okulda bir sabah «Sana» yağı, reçel ve çay çıkmıştı. O gün öğretmenimiz ne yediğimizi öğrenmek istemiş olacak ki sor-du. Bu soru da sınıfımızın en saygılı öğrencisine yöneltilmişti.

— Efendim, çay ve reçel, dedi.

Utandırıcı gibi bir hal alarak durakladı. Üçüncüsünü söylemedi.

Öğretmen:

— Yalnız çay ve reçel miydi? diye sordu.

Arkadaşımız:

— Hayır efendim, bir tane «Size» vardı, cevabını verdi.

Elvan BULUTTEKİN
Ortaokul öğretmeni
LÜLEBURGAZ

— Kızın elinden tutacaksın lan... Unuttun mu bu oyunu?..

Nine, gerçekten bağdaş kurdu, e-teklerini dizinin üstünden yere sarkıttı, başını öne eğdi. O sırada içəriye iki kişi girdi. Biri suğu, biri de dâvacı. Dâvacı, anlattı anlattı... Ninenin bir ara anlatılanlardan canı sıkıldı, kendi dünyasına döndü. Sarı kızı geldi yine aklına, çarşı ağa-sını düşündü. Sesli olarak:

— Hay gözün çıka da, avucuna gele, dedi.

O sırada, dâvacı, dâvalının kendi evine zorla girdiğini anlatıyordu.

Komiser:

— Nene, amma sen köşende otur, karışma, dedi.

— O garışıyor amma, dedi nine.

— Kim?

— Çarşı ağası.

Komiser:

— Devam et, dedi dâvacıya...

Dâvacı devam etti, anlattı. Bir a-ra komiser, dâvalıya kızgın kızgın:

— Duyuyor musun? deyince, ce-vabı nine verdi:

— Duyuyom duyuyom...

— Neneee!

— Ne var evlâdım?

— Anlat!

Komiser, dâvacıya demişti bu sö-zü ama, nine kendine sandı, tuttu baştan başladı, çarşı ağasının eve nasıl geldiğini, gelininin kendini na-sıl çağırdığını, sonra, manto eski-sini sırtına nasıl geçirdiğini...

Komiser:

— Allah aşkına sesini kes de nene işimize bakalım, dedi.

Bekçiği çağırdı:

— Al bu neneyi, dışarda bir yere oturt.

Bekçi:

— Gel nene, dedi.

— Buldunuz mu evi?

— Bulduk bulduk...

— Demedin mi ben size, eletirikli ev diye...

Dışarıya çıktılar. Bekçi, neyeye bir sandalye gösterdi:

— Otur nene.

— Niye?

— Azıcık bekliyecece burada.

Nine, elini dürbün yapıp, bekçiye baktıktan sonra sordu:

— Adın ne senin?

— Hasan...

— Yüzbaşı mısın sen?

— Heye nene.

— Benim oğlum onbaşıydı, sen-den büyük.

— Tamam nene büyük... Otur o-tur...

Orda oturmakta olan biri:

— Nenenin ne derdi var? dedi.

Bekçi:

— Evini kaybetmiş, diye cevap verdi.

Biri:

— Ne işin vardı nene sokaklarda? diye sorunca, nine sil baştan yap-tı...

O birini komiser içəriye çağırdı-ğında, nine hâlâ anlatıyordu. Sözi-nü yine yarım simitle bağladı. Çı-kardı simidi gösterdi.

Ârif onbaşı, define dönüşü, yor-gun argın annesini akşama dek o-rada burada aradı. Belediye binası-na gitti, sokakları, caddeleri aradı. En sonunda akıl etti karakola uğra-mayı. Uğradığı karakolda, onu bir güzel azarladılar. Sonra da:

— Annen merkezde, git ordan al, dediler.

Ârif onbaşı merkeze geldiğinde, a-nası sandalyenin üzerinden yere in-miş, başını sandalyenin üzerine koy-muş, bir yün yumuşu gibi, kıvrılmış kalmıştı. Uyuuyordu.

— Ana, dedi.

— Ne lan Ârif, dedi anası

— Burda mıydın ana?

— Hee... Amma bir ettim bir et-tim ki reyis denen herifi... Lan de-dim lan, utanmaz arlanmaz lan. sen benim sarı gızı yiyecece de garnın mı doyacak dedim. Süt dökmüşe dön-dü, süt dökmüşe...

Başka bir komiser. Ârif onbaşıyı içəriye çağırdı:

— Lan vicdansız, dedi komiser.

Lan ana haba hayını lan... Bu gadın

16

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

seni kaç gün garnında daşdı lan, kaç ay süt emdirdi lan, kaç sene gu-cağında daşdı lan?

Ârif onbaşı:

— Şey!... demişti ki, komiser gür-le-di:

— Kes ulan!... Lan bizim de a-namız var be, bizim de anamız ih-di-yar be... Elimizden oturtur, eli-miznen galdırırık sofradan... Haa, hayvan... Bilmem ne aleyhisselâm a-nasına pambıklar içinde tam dört yüz sene bakmış, hı, biliyon mu, a-na hayını, hı, biliyon mu? İçin sız-lamadı mı bu gadını dışarıya tek başına salarken...

— Şey komiserim...

— Kes ulaaan!... Ana be, ana... Ata ulan ata... Pis herif, kimbilir kaç gece gadıncağın senin yüzünden datlı uykularını feda ederek, analık feragati ve analık belâgatıyla kendi vücudundan gopmuş bir parça ola-rakdan, sülbine garşı fedakârane çalışarak, seni bir varlık diyerekden cemiyete hediye etmeyi aklına go-y-muşdur... Ha, annadın mı lan?

— Annadım gomiserim...

— Pekiyi, niye saldı ölese tek başına gadını?

— Şey gomiserim, ben...

— Kes ulan kes, vallaha içim sız-lıyor, çiynerim vallaha... Bak ulan, bi daha bu gadıncağın böyle burala-ra gelirse, ben de seni şöyle sabah-lara gadar gıdıklamazsam, bana da gemikıran Deli Bahri demesinler, annadın mı?

— Annadım gomiserim...

— Hadi, al da get ananı...

Komiser, Ârif onbaşıyla beraber dışarıya çıktı.

— Hadi ana, gel! deyince, komi-ser yine bozuldu:

— Hayın evlât n'olacak, dedi Ulan heç anaya hadi gel denir mi, efsun. Gir baalım goluna, yörü hanım an-neciğim, yörü benim bi dene an-ne-ciğim demek yok mu?

Ârif onbaşı ne yapsın, anasının ko-luna girerek:

— Hadi yörü anneciğim, yörü be-nim bi denecik anneciğim, dedi.

Yavaş yavaş merdivenleri indiler. Nine, cebindeki yarım simidi çık-a-rarak oğluna uzattı:

— Al lan Ârif, dedi.

Ârif yarım simidi aldı, ısırıktan sonra:

— Boşa salladık küreği ana, dedi.

— Niye lan?

— Defineyi bulamadık.

— Deryaya düşsek, bi yanımız ıs-lanmaz, bizimki şans deel ki oğlum.

— Amma, yerini eyi düşüneme-dik... Hayrı ağa bulacak.

— Bitli Hayrı?...

Eve geldiler... Gelin, bir iyice kız-dı kaynanasına. Amma kaynana, baskın çıktı ondan:

— Gelin olup da niye ardımdan gelmedin? dedi.

— Yeter yeter, dedi Fidan, benim derdim bana yeter zaten.

Sonra, kocasına bakarak:

— Gız gelmedi, dedi.

— Bu saata? dedi Ârif onbaşı.

— Gelmedi ya... Geceden beri yok-sun ki sen... Hep bunun yüzünden...

Nine:

— Benim gadar daş düşsün zaa-na, dedi.

Baba sordu:

— Rifat nerde?

— O da gelmedi...

— Lan hepsi mi be? dedi Ârif on-başı. Hepsi mi be?

Fidan ağlıyordu:

— Boşver, öteki oğlan çocuğu, di-yordu, ya gavededir, ya sinemada, öteki gız evlâdı... Nerededir acaba?

Ârif onbaşı, başını salladı:

— Bakiyim, dedi, bir de ona ba-kiyim...

Dilber, o sabah evden çıkarken kararını vermişti. Tüm ağırlığını ko-yacaktı ortaya. O, Şevket âbisinin sarhoş olduğu günden bu yana tam iki ay geçmişti, boyuna atlatıyordu onu patronu. Ha bugün, ha yarın diyordu. Gerçi ilk günler aldırma-mıştı Dilber, hattâ hiç üzülmemişti bile başından geçenler için, ama gün geçtikçe içini bir keder kaplamıştı.

Hep mahalleyi, anasını, babasını düş-ünüyordu. Mahalle, anası, babası, doğacak çocuğu için ne derlerdi? Bilseydi ki mahalle olsun, anası ba-bası olsun, hiçbir şey demeyecekler.

aldırma-zdı. Ne vardı sanki, çocuk kendi karında meydana gelmemiş-miydi, bakardı, büyütürdü... El al-tından yaptığı soruşturmada öğren-mişti. Gerçi patronu evden bir ya-tak ve yorgan alarak çıkmış, bu doğruydu ama, bir gün o at surallı-karısıyla barışmayacaklarını kim söyleyebilirdi?

O gün ögle zamanını bekledi. Kız-lar yemeğe gittikten sonra, patronu-nun olduğu odaya geçti:

— Bak Şevket âbi, dedi.

Şevket:

— Yine mi âbi, dedi. Demiyor mu-yum ben sana, kimse yokken bana Şevket de diye. Yarın bir gün ka-rın olacaksın...

— Bak Şevket, artık burama gel-di... Vallaha senden çok istediğim bir şey yok... Boşa avradını, beni niğâhla, ondan sona gene ayrıl ben-den, get avradının evlen, vallaha bişey demem. Ama benim namusu-mu gurtar...

Şevket, onun boynuna dolanarak sıkı:

— Sen neler diyon gız? dedi. Val-laha billâha senden ayrılısam ölü-rüm ben. O at surallı avrat mı, Al-lah nasip etmesin bir daha onunla bi yadığa baş koymak. Sahici at-ların gorum da, gene onla go-mam... Get sor mahkemeye, de ki Şevket'nen avradı mahkemeye çık-dılar mı, çıkmadılar mı, de. Bak sana ordan ne diyecekler? Avrat tuttu-du ayrılmam diye. Amma ben de e-saşlı bir avukat buldum, söz sana, boşayacam seni dedi... İsde iş bu raddede gızım. Ben sana niye yalan söyleyim, ne zorunluğum var?

Dilber ağlamaya başladı. Patron:

— Hadi hadi ağlama, dedi... Gü-zelliğin bozuluyor. Şimdi istesem ben sana bi ev açarım, amma avra-dın haberi oldu mu bu sefer heç boşanmaz, sen de yanan, ben de...

Şöyle bi boşanıyın, sana öyle bi ev dayayıp döşeyecem ki, görünce bar-mağını ısıracan. Sen yeter ki ac-ık daha sabret...

Dilber:

— Hayır, dedi. Utanıyorum ananı-dan babamdan. Yarın bir gün gar-nımın da farkına varacaklar. Ben gafama goydum, bu akşam eve ge-t-miyecem.

Şevket, telâşlı:

— Ya nereye gedecen? dedi.

— Neresi olursa... Yemezler ya beni...

Bu kez, Şevket yalvarmaya başla-dı:

— Gız deli etme be beni, deli et-me be... dedi.

— Delisi var mı bunun Şevket? Goy sana kendini benim yerime?

— Haklısın...

(Devamı var)

50. VILA UÇARKEN

Bir kaç ay sonra kutlayacağımız «Büyük Gün»ün hazırlıklarını yoğunlaştırırken, adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleri olarak bu mutlu çabada sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

Evet, önümüzdeki yaş gününe «Büyük Gün» diyoruz. Çünkü 50 yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşı demektir. Bütün dünyada, hattâ Batı medeniyetinin mizah kültürüyle ünlü ileri ülkelerinde bu yaşı ve bu tirajı bir araya getirmiş bir mizah dergisi yoktur.

Akbaba'nın neşesi yarım yüzyıldır solmadı... «Akbaba evinizli neşesidir» sloganı ile bu gülleryüzlü dergi 50 yıldan beri her hafta yarım milyon yakın okuruna zerafet, espri, nükteler sunmakta, neşeyi paylaştırmaktadır.

Bundan güzel, bundan büyük gün olur mu?

Evet, «Adı ve ünü sınırlarımızı aşan geniş bir ailenin üyeleri» diyoruz. Çünkü, bir bütündür AKBABA. Dergiyi hazırlayan, basan, satan, çıkacağı günü sabırsızlıkla bekleyip okuyuyla dev bir ailedir. Bizim kalemlerimiz ve fırçalarımız sizin sevginizden güç alıyor, cesaret alıyor, şevk alıyor.

İşte bu nedendir ki, 50. yılınızı kutlama hazırlıklarında, ailenin bölünmez bir parçası olan sizlere de görev vermeyi düşündük sevgili okurlar.

SORUYORUZ :

Her yıl düzenlemekte olduğumuz geleneksel

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılınsın? Bilindiği gibi kurucumuzun adına düzenlediğimiz armağanlı yarışmanın ilk yılında, mizahın üç ayrı dalında açmıştık yarışmayı: Şiir — Hikâye ve Karikatür.

Ertesi yıl, Bir Perdelik Oyun'du konumuz.

1969 — 1970 yarışmasına ayırdığımız ve geçen yıl düzenlediğimiz Siyaset Fıkra yarışmasıyla, roman haric, kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın sağlığında sayısız eserler verdiği sanat zincirini tamamlamıştık.

Bu yılın konusunu ise AKBABA'ya en az bizler kadar gönül veren siz sevgili okurlarımızın oylarına sunuyor ve soruyoruz:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ARMAĞANI

1971 — 1972 YARIŞMASI

Mizahın hangi dalında yapılınsın? Düşünün, fikirlerinizi açıklayan bir mektupla bize bildirir, koyacağımız ödülü kazanın!

Anketimizin süresi: 25 Ekim 1971 pazartesi akşamına kadar.

Dağıtılacak ödül: 1000 (Bin) TL. Adresimiz: Akbaba Dergisi, Divan-yolu — İSTANBUL (Y.Z.O. Y. Anketi).

Cevaplarınızı bekler, daha nice yılları birlikte kutlamayı dileriz sevgili okurlarımız.

AKBABA

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Milletler Gülüyor

Ne olmuş?

Hristiyan dinini yaymak amacıyla Afrika'ya gönderilen genç misyonerin gelişinden üç gün sonra piskoposluğa koşan kabile reisi, kendilerine yeni bir misyoner gönderilmesini rica etti.

Hayretle gözlerini açan piskopos:

— Fakat, Tanrının size üç gün önce gönderdiği misyoneri beğenmediniz mi? diye sordu.

— Beğentik, dedi şef. Beğentlik ama, o hemen hemen bilmek üzere!

Seçememiş

Gece olmuştu. Dükkânın kепğini indirmeye hazırlanan kadın, kapının önünde iki gölge farkedince:

— Antoni, diye kocasına seslendi. Buraya gel!

— Neden, ne oldu?

— Kapının önünde birileri var, diye fısıldadı kadın. Belki aşıklar, belki hırsızlar, belki de müşteriler... Bir bakıver şuradan.

Yazısız

Hız

Öğleden sonra tanıştığı kıızı akşam yemeğe götüren genç, gecenin bir saatinde kıızı evine bırakırken sordu:

— Çocuğumuzun kız mı, yoksa erkek mi olmasını istersin?

Bir daha...

Berbere gelen müşteri:

— Bırak Allah'a şükane, dedi. Verdiğin ilaç sayesinde hani saçlarım gürleşecekti?

— Yoo, diye cevap verdi berber. Gerçekten hârikalar yaratan bir ilaçtır o. Fakat olumlu sonuç almak için en az beş şişe kullanmak gerekir.

Müşteri kuşkuyla:

— Oldu olacak bir şişe daha verin de, beş olsun, dedi. Ama şunu kesinlikle belirtiyim, bu son içeceğim şişe olacaktır!

Dengi dengine

Karı koca, sitemli sözlerle birbirlerini iğneliyorlardı. Sonunda sinirlenen erkek:

— Sen tam bir budalaya evlenmeye lâyık kaçırmışsın! diye bağırdı.

Tatlı bir gülücükle cevap verdi kadın:

— Evlendim ya!...

— Yahu, striptiz artistinin bu kadar bavulu olur mu hiç?!

— Sakın karıma bu «hârika av»dan bahsetme!...

Şantaj

Yeni diktirdiği elbisesini giyen adam, terzisine:

— Maalesef dikış ücretini şimdi ödeyemiyecğim, dedi.

— Bunu yapamazsınız! diye bağırdı terzi. Ya hemen paramı verirsiniz, ya da size öyle bir şey yaparım ki...

— Ne yapabilirsiniz ki?...

— Bakkalınıza, kasabınıza, ev sahibinize gider, diktirdiğim elbisenin parasını kuruşuna kadar ödediğinizi söylerim!

Boşanma sebebi

İki dost karşılaştılar. Biri çok üzgündü. Diğeri sordu:

— Hayrola, ne var ne yok?

Üzgün olanı cevap verdi:

— Ne olacak, bir kaza yaptım, karım şimdi benden boşanmak istiyor!

— Peki, neden?

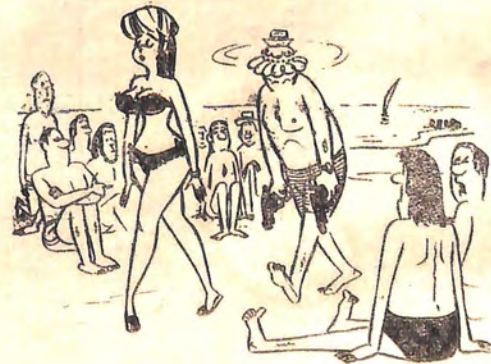
— Kazayı yazan gazeteler, «Ka-zaya sebep olan araç» başlığını altına yanlışlıkla bir genç kızın resmini koymuşlar da...

Bilmece

— Paris'te, bir bakkire arasında ne fark vardır?

Cevap:

— Paris, daima Paris olarak kalacaktır. Fakat her bakkire bir gün mutlak kadın olacaktır!

— Bunun kadar kıskanç koca görmemişim hiç!...

milyon PAZARI İŞ BANKASINDA

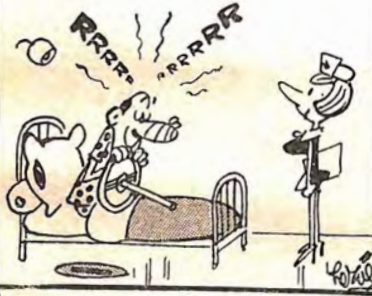
Tasarruflarınızı
31 Aralık
akşamına
kadar
Türkiye
İş Bankasında
toplayınız.

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

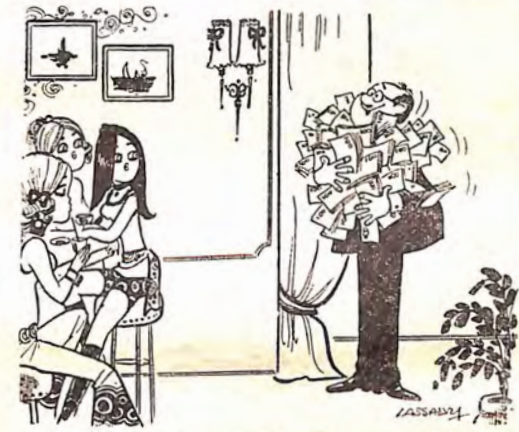
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ...

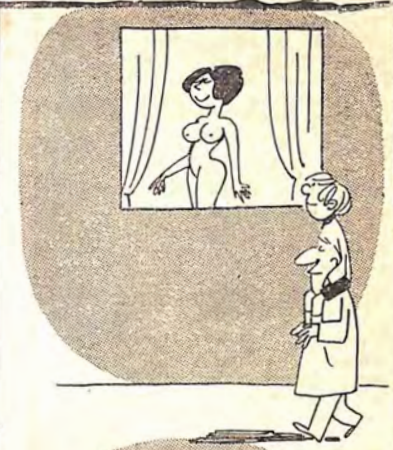
-İZMARİTİNİ ATTIGIN YERE DİKKAT ETSENE!!

-İŞTE EN YAKIŞIKLI ERKEK GELDİ!..

YAZISIZ...

YAZISIZ...

YAZISIZ...

AKBABA-LOTO

11

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
13 sayı sürececek AKBABA LOTO Yarışmasının onbirincisini bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» Yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız.
Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.
Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeyi çözmüş olacaksınız.
İsminizi ve adresinizi yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız.
Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

NOT : AKBABA LOTO Yarışması sonunda 5000 liraya kadar kazanacak okurlarımızın adları hem AKBABA'da yayımlanacak hem de ayrıca kendilerine duyurulacaktır.

